

Trezirea de pe Strada Azusa

Allan Anderson

Către toate punctele cardinale:

Strada Azusa și Penticostalismul global 1

Au avut loc diverse treziri spirituale, la interval de câțiva ani, în diferite locuri din lume. Aceste treziri spirituale au fost caracterizate de un caracter penticostal indiscutabil și de manifestarea darurilor Duhului, cum ar fi cel al vindecărilor, al vorbirii în alte limbi, al prorociei și al minunilor.

Cecil M. Robeck

Strada Azusa: 100 de ani mai târziu 4

„Pentru cel cu mîntea sobră, toate acestea sunt nebunii. Este de neconceput ca vreo persoană inteligentă să fie prinsă într-o astfel de încurcătură absurdă a unei manii religioase. O simplă vizită în acel loc este suficientă pentru a dezgusta orice persoană serioasă, iar cu cât lumina zilei strălucește tot mai mult asupra sa, cu atât mai puțini oameni vor mai avea de a face cu aceasta, chiar dacă aceștia vor fi oameni simpli, cu puțină educație biblică sau de alt fel.” - Los Angeles Daily Times

Cecil M. Robeck

William J. Seymour: Un prim model de conducere penticostală 18

William Joseph Seymour, care a slujit ca pastor al Misiunii de pe Strada Azusa din Los Angeles din anul 1906 până la moartea sa, pe 28 septembrie 1922, ne oferă un excelent exemplu cu privire la modul în care mulți dintre primii lideri penticostali au slujit.

Vinson Synan

Moșteniri trainice ale Trezirii de pe strada Azusa 20

Acei credincioși umili care se adunau pe strada Azusa în 1906 nu și-au imaginat rezultatele istorice ale trezirii pe care au ajutat-o să se declanșeze în Los Angeles. Astăzi, Mișcarea Penticostală de pe întreg pământul este beneficiara multor moșteniri durabile și marcante ale trezirii de pe strada Azusa.

De asemenea, înăuntru

Harvey McAlister

Ei vorbesc în alte limbi 34

A.C. Valdez

Prima noapte de neuitat 35

Mișcarea Penticostală modernă s-a născut în Deceniul Trezirii care a marcat începutul secolului al XX-lea. Această perioadă a fost cea mai amplă mișcare de trezire din istoria bisericii creștine și a afectat aproape fiecare națiune unde există biserici. În rădăcinată într-o mișcare generală pentru rugăciune, în căutarea unei vieți creștine mai adânci și într-un accent puternic pus pe evanghelizare, trezirea a pregătit calea spre o nouă Cincizecime.

În cartea sa, *Revivals* [Treziri], D. L. Moody a concluzionat: "Trezirea este singura speranță pentru Republica noastră. Cincizecimea nu s-a sfârșit încă... De ce, acum la finalul acestui vechi secol, să nu avem și noi un mare cutremur și un mare val venit din ceruri?" Răspunsul a venit printr-o revărsare a Duhului Sfânt, începând din Orientul Îndepărtat, în Japonia, Coreea și China și care a măturat spre vest toată Asia, până în India și apoi în Europa, spre sud vest de-a lungul Australiei, străbătând Africa și până în America. Erau raportate manifestări carismatice în multe locuri afectate de trezire, cum ar fi China, India, Rusia, Germania, Olanda, Țara Galilor, Anglia, Scandinavia, S.U.A. și Canada. Pe măsură ce se duceau veștile, revărsarea se răspândea și mai mult, alte centre ale trezirii izbucnind în toată creștinătatea, printre cei care căutau o altă zi de Rusalii.

Printre zonele afectate din America de Nord au fost și statele din vestul mijlociu, Kansas și Missouri, iar în sud, Texas, acolo unde *Mișcarea Credința Apostolică a lui Charles Parham* a experimentat o binecuvântare considerabilă și de unde William J. Seymour a fost invitat să ducă mesajul Credinței Apostolice pe coasta Pacifică a Americii, la o misiune aparținând Mișcării Holiness, pe strada Santa Fe din Los Angeles. Sosirea lui pe data de 22 februarie 1906 a coincis cu o mișcare a Duhului în acel oraș. Pe data de 9 aprilie 1906, 180.000 de credincioși s-au strâns în diferite biserici din întreg orașul căutând trezirea, așa cum relatează ziarul *Los Angeles Times*. În acea seară Dumnezeu a răspuns și grupului mic de credincioși condus de Seymour, care se întâlneau în casa lui Richard și

Ruth Asberry de pe strada Bonnie Brae. Într-un interval de o săptămână, grupul nu mai încăpea în acea casă, așa că au găsit un loc de închinare în Biserica Metodistă de pe strada Azusa numărul 312, și așa s-a născut renumita *Apostolic Faith Mission* de pe strada Azusa.

Semnificația străzii Azusa nu stătea atât de mult în numărul celor care frecventau biserica, nici în impactul ei asupra comunității imediate din Los Angeles, cât în faptul că s-a bucurat de o atenție internațională ca și *Credința Apostolică*, numiți acum penticostali, mișcare ce s-a răspândit în întreaga lume, afectându-i pe cei influențați în principal de o trezire mai generală. Mulți dintre cei ce aveau să devină conducătorii Mișcării Penticostale asociază experiențele lor sau înțelegerea pe care o au cu privire la botezul cu Duhului Sfânt cu o vizită pe strada Azusa.

De la începuturile sale relativ mici de la începutul secolului XX, cei 25.000 de credincioși botezați cu Duhul Sfânt, câți erau la început, au crescut la mai mult de 500 de milioane de credincioși penticostali/carismatici, formând cam 28% din numărul total al creștinilor. Majoritatea bisericilor care au mai mult de 50.000 de membri se identifică cu această mișcare, precum și cel puțin 38% dintre lucrătorii creștini cu normă întreagă, incluzând aici păstori, evangheliști și misionari, după opinia lui D. B. Barrett exprimată în *the New International Dictionary of Pentecostal and Charismatic Movements* (Revised and expanded edition) [Noul Dicționar Internațional al Mișcărilor Penticostale și Carismatică (Ediție revizuită și extinsă)].

Ce rezervă viitorul părtășiei penticostale/carismatice știe doar Dumnezeu. Totuși, privind în urmă la secolul care a trecut de la revărsarea Duhului Sfânt asupra celor câtorva credincioși sinceri și înțelegând că această părtășie crește cu mai mult de 60.000 de noi credincioși în fiecare zi, Îi putem mulțumi Domnului care ne-a dat Duhul Său. A Domnului să fie slava! Mari lucrări a făcut El!

Ian R. Hall, Ph.D.
Misionar AGWM - România

RESURSE SPIRITUALE

Revistă publicată trimestrial de
LIFE PUBLISHERS INTERNATIONAL
Str. Ady Endre, nr. 33, 410002 Oradea, România
Tel. (0259) 236264, (0744) 624236, Fax (0259) 447180
E-mail: liferom@rdslink.ro, Web site: www.liferomania.ro

Colectivul de redacție

Redactor șef: Bill L. Williams
Coordonator: Ioan Bogdan
Traducător: Laurențiu Pășcuți
Tehnoredactor: Cornelia Costi

ISSN 1454 – 1750

Articolele din această revistă au fost selectate și traduse din **Enrichment**—un jurnal pentru pastori și lideri creștini. © Consiliul general al Assemblies of God, SUA.

IMPORTANT: Având în vedere că unii cititori ai revistei ne-au solicitat numere suplimentare, anunțăm pe această cale că pentru continuarea publicării revistei contribuțiile dumneavoastră sunt binevenite. Cheltuielile pentru o revistă sunt de 2 lei (RON) și această sumă poate fi depusă de cei care doresc în contul nr. R082RNCB0032046491960001 al lui LIFE PUBLISHERS INTERNATIONAL, deschis la BCR Oradea.

Către toate **Punctele** **Cardinale:**

Strada Azusa **și** **Penticostalismul** **global**

de Allan Anderson

TREZIRI ÎN ÎNTREAGA LUME LA ÎNCEPUTUL SECOLULUI 20

Rapoarte ale ziarului trezirii de pe strada Azusa, *The Apostolic Faith*, scot la iveală esența viziunii misionare pentecostale de la începutul secolului 20. Timpul era scurt, însă puterea Duhului fusese dată pentru a aduce o trezire mondială în zilele din urmă, când Evanghelia să fie predicată la toate națiunile înainte de întoarcerea Domnului. Credincioșii pentecostali erau convingși că venirea iminentă a Domnului avea să fie precedată de o trezire mondială. Din acest motiv, ei continuau accentul pe vremea sfârșitului din evanghelizarea lor radicală, accent care a stat la baza apariției lor la începutul secolului 20.

Au avut loc diverse treziri spirituale, la interval de câțiva ani, în diferite locuri din lume. Aceste treziri spirituale au fost caracterizate de un caracter pentecostal indiscutabil și de manifestarea darurilor Duhului, cum ar fi cel al vindecărilor, al vorbirii în alte limbi, al prorociei și al minunilor. Predicatorii trezirii din Los Angeles credeau că trezirile din Țara Galilor și din India erau extrem de importante. Frank Bartleman, un participant la trezirea de pe strada Azusa, a scris: "Trezirea mondială din prezent a fost legănată în leagănul micii Țări a Galilor. Ea a fost crescută în India, însă s-a maturizat mai târziu în Los Angeles." Totuși, au existat multe treziri spontane contemporane care nu erau mai mult sau mai puțin pentecostale decât altele.

Prezența pentecostală și puterea Duhului au fost accentuate în cadrul trezirii galeze (1904-1905). Întâlnirile erau lungi, spontane și aparent haotice și emoționale. Implicarea directă a lui Dumnezeu, în cadrul serviciilor și în ce privește experiența personală, era accentuată prin cântatul în Duhul (folosind niște cântece galeze antice), prin rugăciunea în comun și cu voce tare, precum și prin vedeniile și prorociile de descoperire.

Conducătorul din timpul trezirii, Evan Roberts (1878-1951), învăța că orice trezire spirituală este precedată de o experiență personală a botezului cu Duhul Sfânt. Cu toate că accentele pentecostalismului se regăseau în manifestările radicale și mai puțin obișnuite ale trezirii spirituale din Țara Galilor, primii conducători pentecostali, în special în Marea Britanie, au fost motivați de acea trezire și au considerat că mișcarea lor era rezultatul și continuarea acesteia.

În cadrul Convenției Keswick din 1905, emoționalismul a 300 de delegați

galezi a provocat o noapte de rugăciune neoficială, care a ieșit de sub control, după cum spunea un martor ocular. A. T. Pierson a descris întâlnirea și manifestările vorbirii în alte limbi care au apărut ca pe o "anarhie deranjantă" și ca pe o "tulburare satanică".

Evan Roberts

Chiar dacă mișcări de trezire asemănătoare celei pentecostale existaseră în sudul Indiei încă din 1860, trezirea din Țara Galilor s-a răspândit până în India și alte părți ale lumii prin misionarii galezi. În 1905, au izbucnit niște treziri spirituale în Khasi Hills, din nord estul Indiei, unde lucrau niște misionari din Țara Galilor. O altă trezire a început în 1905 în Misiunea

Pandita Ramabai Mukti, care se ocupa de tinerele văduve și orfanii din Kedgaon, aproape de Pune, și a durat 2 ani. Această trezire era caracterizată de lacrimi de pocăință și mărturisire, de întâlniri de rugăciune emoționale prelungite, de demonstrări puternice ale Duhului, inclusiv vindecări, prorocii și vorbire în alte limbi însoțită de interpretare. Mai mult, echipe de evanghelizare formate din sute de tinere erau împuternicite de Duhul pentru a mărturisi despre Domnul în satele dimprejur. Această trezire a făcut din Misiunea Mukti un centru pentecostal important cu un impact internațional. Ea a precedat trezirea de pe strada Azusa și a fost un precedent pentru o formă larg răspândită de pentecostalism.

Trezirea indiană a avut cel puțin patru

consecințe vaste. În primul rând, este clar că Bartleman, William Seymour, liderul trezirii, precum și scriitorii ziarului *The Apostolic Faith* au considerat trezirea din India drept un precedent al celei de pe strada Azusa.

În al doilea rând, femeile au jucat un rol mai proeminent în cadrul trezirii indiene decât în cea americană. Ramabai, o indiană, un reformator social faimos și un creștin evanghelic, s-a împotrivit atât opresiunii patriarhale din India cât și dominației apusene din creștinism. Trezirea Mukti, condusă de femei, a fost o influență motivatoare și inspiratoare pentru tinerele femei care fuseseră marginalizate și alungate de către societate. Acesta este un exemplu al activismului social pentecostal de la început, care i-a împuternicit pe cei asupriți pentru a sluji și care a dat demnitate femeilor conducătoare. Trezirea Mukti și însăși Ramabai au avut o influență fără precedent în cadrul creștinismului global.

În al treilea rând, atât lucrarea lui Ramabai cât și trezirea pe care a condus-o demonstrează o deschidere față de alți creștini, un ecumenism și o atitudine inclusivă care vine în contrast cu exclusivismul rigid al multor mișcări pentecostale ulterioare.

A patra consecință era impactul pe care l-a avut acea trezire asupra pentecostalismului din America Latină. Mâna dreaptă a lui Ramabai, Minnie Abrams, a contactat-o pe doamna Willis Hoover - prietena și fosta colegă de la școala biblică care locuia acum în

Pandita Ramabai

Valparaiso, Chile - pentru a-i transmite vești despre trezirea din Mukti. Această corespondență a fost consemnată într-o broșură pe care Abrams a scris-o în 1906, intitulată *The Baptism of the Holy Ghost and Fire* [Botezul cu Duhul Sfânt și cu foc]. Această broșură conține totodată o discuție despre restaurarea

În mai puțin de 100 de ani, Mișcarea Penticostală, Carismatică și cele asociate acestora au devenit noua forță principală din creștinismul mondial.

vorbirii în alte limbi - prima teologie penticostală scrisă despre botezul cu Duhul Sfânt. Ca rezultat al broșurii lui Abrams, bisericile metodiste din Valparaiso și Santiago au așteptat și s-au rugat pentru o trezire asemănătoare. Această trezire a început în 1909 și a făcut ca Willis Hoover să devină conducătoarea noii Biserici Penticostale Metodiste Chiliene.

Astăzi, majoritatea bisericilor penticostale din Chile - una dintre cele mai penticostale țări din punctul de vedere al numărului de penticostali raportat la numărul total de locuitori - sunt descendenți ai acestei treziri. Astfel, penticostalismul chilian își are rădăcinile în trezirea spirituală de la Mukti și nu în cea de pe strada Azusa. Această trezire a fost în principiu o trezire metodistă care nu promova doctrina dovezii inițiale. Se dezvoltă acum la nivel mondial o alternativă la penticostalismul care promova o dovadă inițială și care era caracteristic Statelor Unite, iar Mukti era prima expresie a acestei alternative.

Alte treziri spirituale, cum ar fi Cincizecimea Coreeană din 1907-1908, au avut anumite caracteristici care se întâlnesc și astăzi în bisericile protestante și penticostale din Coreea: întâlniri de rugăciune care durau toată ziua sau toată noaptea, rugăciunea în comun, studiul biblic și un accent pe evanghelizare și misiune. Dincolo de acestea mai sunt practici penticostale specifice ca vindecarea bolnavilor, minunile și scoaterea demonilor. Aceste treziri au continuat vreme de câteva decenii și nu au avut nici o legătură cu penticostalismul occidental.

Trezirile însoțite de vindecări din Coasta de Fildeș și Ghana (1914-1915), conduse de liberianul William Wade Harris, și cea din Nigeria, condusă de Garrick Braide și Joseph Shadare (1915-1922), au avut ca rezultat convertirea a mii de oameni la creștinism și plantarea unui număr de biserici penticostale independente. Biserica Christ Apostolic Church,

una dintre cele mai mari biserici penticostale din Nigeria, își are originea în trezirea din Yorubaland sub conducerea lui Joseph Balalola din 1930.

Trezirea Shandong din China (1930-1932) a fost o revărsare penticostală asupra baptiștilor și prezbiterienilor, care a dus în cele din urmă la nașterea unor biserici penticostale independente.

Minnie Abrams, 1913

IMPACTUL STRĂZII AZUSA

Diferitele mișcări internaționale de trezire spirituală au fost solul în care a crescut și a înflorit penticostalismul în timpul secolului 20. Această creștere a fost facilitată de misionarii evanghelici și holiness aflați deja pe câmpul de misiune, unde au jucat un rol important în diseminarea ideilor penticostale, precum și de către cei care au mers ca și consecință directă a trezirilor penticostale. În 1905, periodicele evanghelice din occident au relatat despre trezirile din Țara Galilor și India, crescând așteptările cu privire la o revărsare mondială a Duhului.

Trezirea de pe strada Azusa a fost probabil cea mai cunoscută dintre primele centre de penticostalism din America de Nord. Ea a fost totodată

sursa primului val de misionari penticostali. Această trezire a făcut din ceea ce era considerată la început o nouă sectă creștină nesemnificativă, o mișcare internațională care a trimis lucrători în mai mult de 25 de națiuni într-un interval de 2 ani. Asemenea lui John Wesley, primii penticostali au considerat lumea drept parohia lor, spațiul în care trebuiau să se extindă. Ei erau convinși că vor trece peste orice obstacole prin puterea Duhului și că îl vor învinge pe diavol și îi vor cuceri teritoriul - lumea. Aceasta era orientarea transnațională, universală care constituia o parte esențială a penticostalismului încă de la începuturile sale.

Povestea trezirii de pe strada Azusa este atât de cunoscută încât nu mai trebuie relatată aici încă o dată. Totuși, impactul global al trezirii este important. Primul paragraf al ziarului *The Apostolic Faith* a fost plin de entuziasmul aceluia eveniment: "Este imposibil de spus câți oameni au fost convertiți, sfințiți și umpluți cu Duhul Sfânt. Ei au mers și merg în fiecare zi spre toate punctele cardinale pentru a răspândi această evanghelie minunată."

Este clar că această Credință Apostolică era o mișcare misionară, oamenii plecând imediat de pe strada Azusa și atingând cercuri tot mai largi. Sute de vizitatori au venit să vadă ce se întâmpla și să fie botezați cu Duhul Sfânt. Mulți dintre aceștia au plecat de pe strada Azusa și au fondat centre penticostale în diferite orașe din America de Nord și de peste hotare.

Unii cercetători au vorbit despre mitul străzii Azusa. Acești cercetători sugerează că rolul străzii Azusa nu a fost atât de central cum s-a afirmat și că importanța altor centre a fost trecută cu vederea.

Au fost și alte centre penticostale importante, independente de cel de pe strada Azusa. De exemplu, Glad Tidings Tabernacle din New York City a lui Marie și Robert Brown (care a început în 1907), Stone Church din Chicago a lui William Piper (care a devenit penticostală în 1907) și Queen Street Mission din Toronto a lui Ellen și James Hebden (aceștia au fost botezați cu Duhul Sfânt în 1906).

Continuare în pag. 29

STRADA
AZUSA:

*100
de ani
mai târziu*

A black and white photograph of a horse-drawn wagon in front of a wooden building. The wagon is loaded with various items, and a person is visible in the driver's seat. The building has a window with a dark frame. The scene is set outdoors on a dirt or gravel surface.

DE CECIL M. ROBECK, JR.

Pentru cel cu mintea sobră, toate acestea sunt nebunii. Este de neconceput ca vreo persoană inteligentă să fie prinsă într-o astfel de încurcătură absurdă a unei manii religioase. O simplă vizită în acel loc este suficientă pentru a dezgusta orice persoană serioasă, iar cu cât lumina zilei strălucește tot mai mult asupra sa, cu atât mai puțini oameni vor mai avea de a face cu aceasta, chiar dacă aceștia vor fi oameni simpli, cu puțină educație biblică sau de alt fel." - *Los Angeles Daily Times*

Intrând în anul centenar al Misiunii și trezirii de pe strada Azusa, sunt încă uimit de intensitatea sentimentelor antagoniste pe care le-a generat o trezire în rândul majorității populației din Los Angeles în anul 1906. Autorul citatului din deschidere a fost considerat doar un domn bine informat atunci când părerea lui a apărut în *Los Angeles Daily Times*. Nu știm cine era și nu știm cum s-a ajuns să fie descris ca un jurnalist bine informat. Tot ce știm despre el este că a considerat trezirea drept o nebunie crasă, o manie religioasă. Comentariul său a fost unul dintre multele astfel de judecăți care au venit la adresa misiunii.

Până nu demult, s-au știut puține lucruri despre Misiunea de pe Strada Azusa sau despre trezirea care a

adus-o în existență. Mare parte din informațiile pe care le avem despre trezire au fost scrise de Frank Bartleman. Titlul cărții sale, *How Pentecost Came to Los Angeles* [*Cum a ajuns pentecostalismul în Los Angeles*], publicată prima dată în 1925, i-a făcut pe mulți să creadă că este vorba doar despre istoria Misiunii de pe Strada Azusa și a trezirii spirituale. Cu toate acestea, din cele 10 capitole ale cărții, doar unul dintre ele se concentrează asupra străzii Azusa. Mai sunt niște comentarii scurte despre misiune și despre trezire în alte două sau trei capitole, însă doar un singur capitol vorbește despre Strada Azusa.

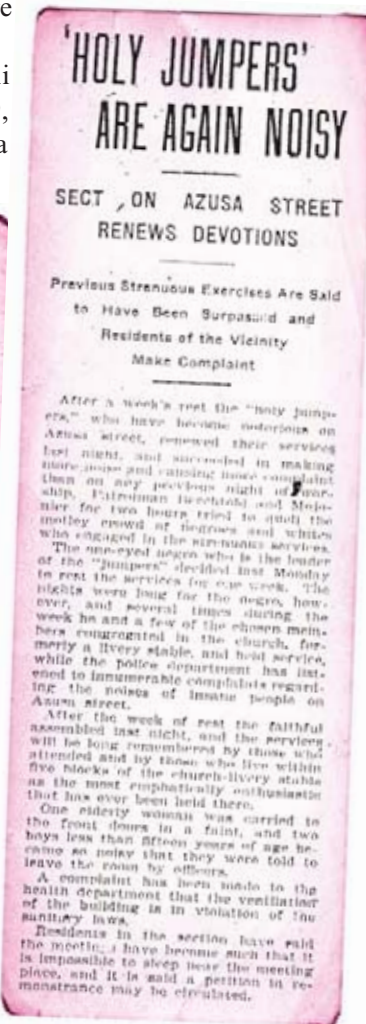
Între anii 1906 și 1909, când trezirea

era în plină forță, au mai scris și alții despre ea. Mult prea multe povestiri care au ajuns până la noi s-au bazat pe un număr destul de mic de relatări orale sau scrise, multe dintre ele foarte subiective. Istoricii au folosit un număr restrâns dintre ele pentru a schița firul poveștii. În ultimii 100 de ani s-au scos la lumină puține materiale noi și folositoare. Drept urmare, cunoștințele noastre despre adâncimea și impactul trezirii au fost limitate până acum.

Locuiesc și slujesc în sudul Californiei de 35 de ani. În ultimii 30 de ani mi-am concentrat cercetarea istorică în principal asupra străzii

Azusa. Având timpul ca aliat, am dezgropat multe surse pe care majoritatea istoricilor n-au avut timp să le găsească - o abundență de documente publice, cum ar fi hărți, registre ale primăriei, arhive ale tribunalelor, statistici de recensământ, știri, evidențe cu privire la nașteri, căsătorii și decese, precum și documente private, respectiv corespondențe și jurnale. Totodată am intervievat mai mulți oameni care au trăit în acei ani de început.

Când am pus cap la cap miile de detalii care au izvorât din acele surse, am descoperit o poveste bogată. Contrar opiniei aceluși scriitor neidentificat care considera că esența trezirii consta în încurcătura absurdă a unei manii religioase, strada Azusa este un izvor care a avut un impact mondial ce a schimbat fața creștinismului pentru totdeauna. Contrar convingerii unui predicator din Los Angeles, care în acea vreme a considerat Misiunea de pe Strada Azusa un simplu loc unde "niște oameni pâlăvrăgesc, sar, dansează și se învârt ca într-un

Ziarele din zona Los Angeles au atras atenția cititorilor cu o mulțime de titluri prin care îi ridicau pe cei care se închinau pe strada Azusa și pe cei din alte biserici care au fost atinse de trezire. Astfel de articole au apărut în presa seculară. Cele mai multe se concentrau pe fenomene pe care reporterii le-au văzut - săritul, învârtitul, cântatul și vorbitul în alte limbi, strigătul, îmbrățișatul spontan și pupatul între oameni de

rase diferite. Descrierile închinării de pe Azusa Street erau deseori caustice. Ei s-au ridicat împotriva formelor de închinare demne și decente oferite de bisericile istorice ale Los Angelesului. Dându-se astfel de rapoarte, nu a fost greu pentru cititorul obișnuit să concluzioneze că lucrurile erau scăpate de sub control în acele locuri de închinare.

amalgam de superstiții voodoo african și nebulie caucaziană, care va trece ca și coșmarurile unei isterii", am ajuns să apreciez varietatea de modalități în care oamenii au răspuns atunci când L-au întâlnit pe Dumnezeu la un nivel personal profund.

Trezirea de pe strada Azusa a început cu sosirea lui William Seymour în Los Angeles, California, pe 22 februarie, 1906. Născut pe 2 mai, 1870, ca fiul foștilor sclavi Simon și Phillis Seymour, William a fost botezat și crescut în tradiția romano-catolică. Cândva, după 1895, Seymour s-a convertit, devenind mai întâi metodist, iar apoi membru al *Evening Light Saints* [Sfinții Luminii de Seară] - Church of God de astăzi (Anderson, Indiana). În 1900 s-a înscris la Școala Biblică a lui Dumnezeu și la Centrul de Instruire Misionară, o școală wesleyană din Cincinnati, Ohio. Aici și-a recunoscut Seymour chemarea în lucrare. Din Cincinnati a plecat la Houston, Texas, pe urmă la Jackson, Mississippi și apoi în vestul Louisianei, unde a vizitat diferiți păstori și a organizat mai multe întâlniri. În timp ce se întorcea spre Houston, prin 1905, s-a împrietenit cu doamna Lucy F. Farrow, care condusese o biserică Holiness în comunitatea afroamericană.

În luna iulie, 1905, Charles Parham a adus o echipă de slujire la Houston pentru a răspândi mesajul credinței sale apostolice. Parham a organizat câteva întâlniri în oraș timp de mai multe săptămâni, acolo unde Farrow, care lucra ca și bucătăreasă, îi hrănea echipa. Când Parham a încheiat seria de întâlniri din Houston și s-a hotărât să se întoarcă în Kansas, el a invitat-o pe Farrow să se alăture familiei sale pe post de dădacă. Aceasta a fost de acord, așa că și-a lăsat adunarea pe mâna lui Seymour. În timp ce Farrow era cu

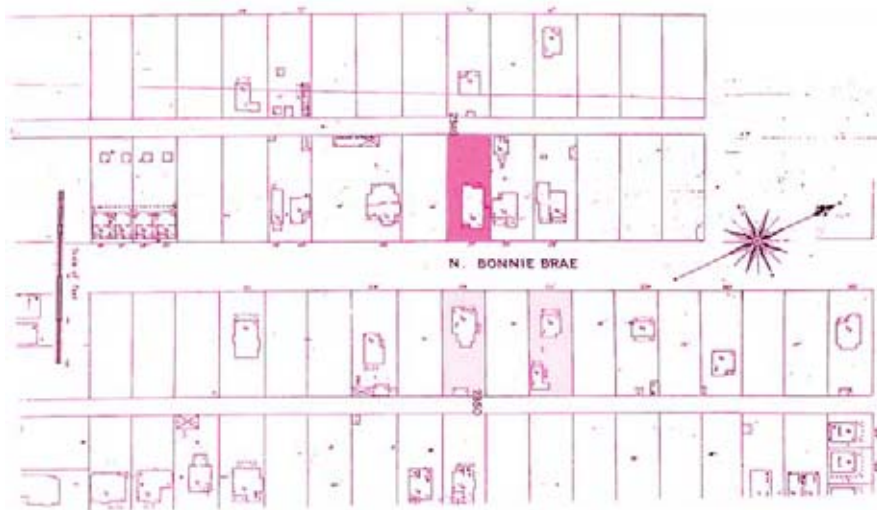
Parham în Kansas, ea a fost botezată cu Duhul Sfânt. Seymour îi ținea locul la amvon, iar în acel timp o tânără din Los Angeles, Neely Terry, a vizitat adunarea.

Parham și Farrow s-au reîntors în Houston în toamna lui 1905, iar Parham a anunțat că va începe o școală biblică de scurtă durată în ianuarie 1906. Ca rezultat al îndemnurilor lui Farrow, Seymour a devenit unul dintre studenții lui Parham, deși i s-a cerut să stea pe hol pentru a se conforma cu politicile de segregare rasială din Texas. Între timp, Terry s-a întors la Los Angeles unde i-a spus păstorului ei, doamnei Julia W. Hutchins, despre Seymour. Hutchins deschisese o mică adunare într-un magazin de la adresa 1604 East 9th Street, aproape de colțul dintre strada 9 și strada Santa Fe. Ea își dorea de mult timp să meargă misionar în Liberia, de aceea își căuta un succesor potrivit. Când Terry i-a spus cât de potrivit îl considera pe Seymour pentru acea poziție, Hutchins l-a invitat la Los Angeles. Parham nu era liniștit să-l lase pe Seymour să plece; Seymour nu fusese încă botezat cu Duhul Sfânt. Parham s-a învoit însă atunci când a văzut cât de hotărât era Seymour să plece.

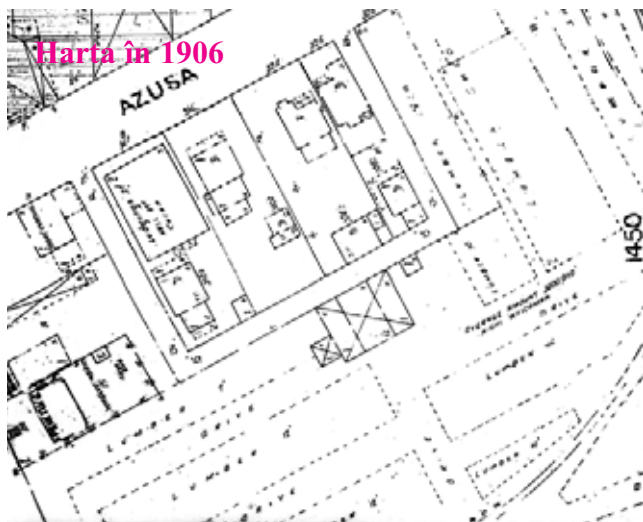
Când a ajuns la Los Angeles, Seymour s-a dus la misiunea doamnei Hutchins, unde, ca noul păstor al acelei adunări, a predicat de mai multe ori. Hutchins era convinsă că învățătura lui Seymour despre botezul cu Duhul Sfânt nu era în concordanță cu doctrina holiness tradițională, motiv pentru care a cerut președintelui Asociației Holiness să facă o anchetă. În cele din urmă, președintele Roberts a acceptat această sugestie. Seymour a fost anunțat că nu mai poate să mai învețe doctrina sa în acea biserică. Șomer, fără nici un ban pentru a se întoarce în Houston, Seymour a primit o cameră de la Edward S. Lee, unde la începutul lui martie a inițiat o întâlnire de studiu biblic și de rugăciune. În scurt timp, numărul celor prezenți era prea mare pentru micuța casă a lui Lee, motiv pentru care întâlnirea s-a mutat cu două blocuri mai jos, în casa Asberry, pe strada North Bonnie Brae 214.

Pe 9 aprilie 1906, această întâlnire de rugăciune, formată din vreo 15 sfinți afroamericani, a fost vizitată de o manifestare puternică a Duhului Sfânt. Câțiva dintre ei au vorbit în alte limbi și s-a pornit o trezire spirituală. Pe 12 aprilie au găsit

Strada BONNIE BRAE NORTH

Harta de mai sus ne indică cum arăta strada North Bonnie Brae în 1906. Cele două case din partea de est aparțineau lui Richard și Ruth Asberry. Casa dela 216 (acum 214) apare în stânga. Chiar vizavi, era casa lui Jennie Evans Moore. Ea avea să devină soția lui William J. Seymour pe 13 mai 1908. Zona era puțin populată la revărsarea din 9 aprilie 1906. Grupul de studiu biblic de la casa Asberry a continuat să se întâlnească pe această proprietate până pe 15 aprilie, când întâlnirile au început la misiunea Azusa Street, pe strada Azusa nr. 312.

Pedro. Proprietatea era înconjurată de livezi cu portocali și grapefruit. Pe partea dreaptă a hărții se vede clar o linie terminală de cale ferată. Evidențele populației arătau că zona era formată în principal din evrei, deși erau și alte nume amestecate cu acestea.

O a doua hartă a proprietății a fost publicată în 1894. Strada Old Second devenise strada Azusa, iar adresa devenise numărul 312. Casa fusese mutată mai în spatele proprietății unde a slujit ca și casă parohială. Clădirea dominantă de pe strada Azusa numărul 312 era Biserica Episcopală Metodistă Africană a lui Ștefan. În fața clădirii, o serie de linii paralele de pe hartă indică scările aflate în partea de nord și care constituiau intrarea la cel de-al doilea nivel, sanctuarul inițial.

Singura fotografie cunoscută a bisericii din această perioadă scoate în evidență trei caracteristici interesante. În primul rând, ea surprinde scările originale. În al doilea rând și mai puțin evident, acoperișul inițial avea o înclinație abruptă. În al treilea rând, trei ferestre în stil gotic cu margini decorative ornamentau peretele frontal al clădirii.

În 1894, livezile de citrice dispăruseră în marea lor parte. Pe partea

sudică au fost înlocuite de o pajiște. Mirosul florilor de portocali și liniștea livezilor au fost repede înlocuite de zgomotul locomotivelor și de mirosul de cherestea proaspătă. În acea perioadă începeau să se mute în zonă niște pensiuni și mici afaceri, inclu-

piroman a dat foc clădirii vacante. Structura clădirii a fost puternic afectată, iar acoperișul a fost complet distrus. Adunarea a decis să transforme clădirea într-o casă de închiriat. Au transformat clădirea cu două etaje construind câteva camere separate de un hol lung, de la un capăt la altul al clădirii. Scările au fost mutate din partea frontală a clădirii în spatele acesteia, lăsând intrarea inițială suspendată în aer. Nivelul inferior a fost folosit pe post de grajd și depozit pentru materialul de construcții, în principal scânduri și cuie.

În 1906 a fost publicată Harta Sanborn. Clădirea a fost marcată prin cuvintele "Camere la etaj, sală la parter, IEFTIN". Tranziția zonei a continuat. Prelucrarea marmurei ocupa încă colțul de sud est al străzii Azusa cu strada San Pedro, însă colțul din nord era ocupat acum de un magazin de îmbrăcăminte

Biserica Episcopală Metodistă Africană a lui Ștefan

siv fabrici de conserve și spălătorii. Proprietatea marcată la început pe hartă drept "CURTE" a ajuns în curând să domine zona. Serviciile de evidență a populației arată faptul că erau tot mai puține nume evreiești și o tot mai mare diversitate etnică și rasială, incluzând americani de culoare, germani, scandinavi și japonezi.

Biserica Episcopală Metodistă Africană a lui Ștefan a ocupat clădirea de la numărul 312 de pe strada Azusa până în februarie 1904 când adunarea a dedicat noua clădire din cărămidă de la colțul străzii 8 cu strada Towne, și când și-a schimbat numele în Prima Biserică Metodistă Episcopală Africană. Înainte ca adunarea să decidă ce să facă cu proprietatea de pe strada Azusa, un

magazin de alimente. În partea de sud și est a proprietății, câmpul liber era acum înlocuit de un depozit de cherestea. O linie de cale ferată a fost construită până în dreptul acestui depozit din motive comerciale.

The Apostolic Faith [Credința apostolică], ziarul Misiunii de pe Strada Azusa, publicat între septembrie 1906 și iunie 1908, a făcut referire mai târziu la comunitatea rusă din apropiere. Mulți dintre acești imigranți au fost angajați la depozitul de cherestea. Ei nu erau creștini ortodocși ruși, așa cum ar crede cineva, ei erau Molocani - "băutori de lapte". Acest grup fusese influențat de niște reformatori din secolul 16. Ei nu acceptau posturile Bisericii Ortodoxe. Ei erau trinitarieni care credeau cu tărie în călăuzirea continuă a Duhului

Sfânt. Demos Shakarian, bunicul fondatorului organizației *Full Gospel Business Men's International*, era unul dintre acești imigranți care au fost călăuziți spre Los Angeles printr-un cuvânt profetic primit în 1855.

Henry McGowan, mai târziu pastor Assemblies of God din Pasadena, era membru al Bisericii Holiness pe vremea aceea. El lucra acolo ca și căruțaș. Și-a programat venirea la depozitul de cherestea din apropiere în așa fel încât să poată participa la serviciile de după-masă ale misiunii.

Acest lucru explică de ce unii considerau că misiunea era plasată într-un cartier sărac. Ar fi mai bine să privim acea zonă ca o zonă industrială în dezvoltare.

În aprilie 1906, când cei care se întâlneau pe strada North Bonnie Brae la numărul 214 au fost obligați să se mute, au aflat că clădirea de pe strada Azusa de la numărul 312 era de vânzare. În fotografia de mai jos, făcută cam pe vremea când adunarea a ales să se mute în acea clădire, se vede pe peretele din partea de est a clădirii, cât și pe spatele magazinului de pietre funerare, semnul "De vânzare". Seymour, pastor al Misiunii de pe Strada Azusa, împreună cu câțiva prieteni de încredere s-au întâlnit cu pastorul Primei Biserici Episcopale Metodiste Africane și a negociat o chirie de 8 dolari pe lună.

In The Superior Court Of The State Of California,
In And For The County Of Los Angeles.

In The Matter of Application To Sell }
Property of The Stevens African } Order To Sell Property.
Methodist Episcopal Church.

In the above entitled matter, on reading and filing the petition of The Trustees, J. Hooper, S. B. Lewis, B. J. Jones, Cyrus Vena, Wm. McClain, Samuel Moore, Chas. J. Clarkson and J. Thomas Norris of the Stevens African Methodist Episcopal Church, and it satisfactorily appearing to the Court therefrom, and the evidence adduced in support thereof, that it will be to the benefit, interest and advantage of such church and congregation to grant the prayer of said petition, and it also satisfactorily appearing to the Court, by competent proof, that due notice of this application has been given,

Now, Therefore, on application of said trustees, by their attorney, Chas. S. Darden,

It is Ordered that the said trustees may make, execute and acknowledge, under and in the name and on behalf of said Stevens A. M. E. Church, a corporation, convey, assign, transfer or set over unto said William J. Seymour, his successors or assigns the real estate, hereinafter described, and to perform any and all acts and execute all papers or cause the same to be done which are or may be necessary or proper to carry out and complete such transfer on the following described property, to-wit:

Lots Seven (7) and Eight (8) of the Orange Tract, as per Map in Book Five (5), Page 349, Miscellaneous Records of said County, for a sum not less than Fifteen Thousand Dollars (\$15,000);

And It is Further Ordered that the President, Chas. J. Clarkson, and the Secretary, J. Thomas Norris of the Board of Directors be authorized to make the necessary transfer in the manner above decided for and on behalf of said Stevens A. M. E. Church.

And It is Further Ordered that said trustees, on receiving

Documentul prin care Biserica a negociat cumpărarea proprietății pentru 15000 dolari,

O fotografie veche a hărții din 1906 ne arată că acoperișul de catran nu fusese înlocuit. Clădirea avea un acoperiș plat. Scările din partea frontală a clădirii fuseseră demolate.

Într-un fel, clădirea era potrivită pentru credincioșii de pe strada Azusa. Aceștia nu erau obișnuiți cu luxul. Ei erau dispuși să se întâlnească în partea clădirii care fusese folosită drept grajd. Etajul putea fi folosit pentru întâlniri de rugăciune, birouri pentru biserică și locuință a pastorului Seymour.

Statutul de organizare a bisericii a fost înregistrat de Statul California pe 9 martie, 1907 și revizuit pe 19 mai

1914. Biserica a negociat cumpărarea proprietății pentru 15000 de dolari, cu un avans de 4000. Avansul plătit a fost suficient pentru achitarea creditului până în anul 1908. Vânzarea a fost consemnată de Statul Los Angeles pe 12 aprilie 1908.

CE ȘTIM DESPRE OAMENII IMPLICAȚI?

Misiunea de pe Strada Azusa era un loc unde se intersectau multe lumi. Un jurnalist a descris oamenii prezenți acolo în felul următor:

"Reprezentanți din toate categoriile de oameni s-au adunat aseară în templu. Erau prezenți niște negri bine făcuți puși pe hartă, erau zâne îmbrăcate în găteală elegantă care stăteau pe bancă și priveau în jur cu ochii lor albaștri întrebători. Mai erau niște hamali de pe strada North Alameda precum și niște femei liniștite de pe strada West Adams. Erau oameni de toate vârstele, mărimile, culorile, naționalitățile și condiții anterioare de servitudine.

Hamalii erau niște afroamericani tipici care transportau bagaje în diferite gări presărate în centrul Los Angelesului, în timp ce strada West Adams era o zonă ocupată de albi bogați.

The California Eagle, ziarul proeminent al afroamericanilor din Los Angeles a consemnat intenția lui Seymour de a deschide o biserică interracială odată cu venirea sa. Din descrierea de mai sus este clar că a avut succes câțiva ani. Aici vedem cum viziunea lui a fost făcut vizibilă datorită presei locale. Deși această descriere se concentrează asupra negrilor și albilor, alte surse arată că trezirea mai era frecventată și de sud-americieni, japonezi, nativi americani, precum și alții.

Numărul celor care frecventau întâlnirile misiunii între anii 1906-1909 era de ordinul miilor. Până astăzi, trezirea de pe strada Azusa a fost considerată mai degrabă un eveniment la care mergeau toți. Este mai bine să ne gândim la Misiunea de pe Strada Azusa ca la o adunare

dintr-un grajd și să privim apoi vizitatorii care veneau.

Numărul celor a căror participare poate fi documentată depășește 500. Cam 200 dintre ei locuiau în Los Angeles și în comunitățile din jur. Ei formau adunarea din grajd. Restul pot fi descriși ca oameni veniți în căutare, critici sau căutători de treziri. Dintre cei 200 de participanți consecvenți cam jumătate erau de culoare, cam vreo 10 erau sud-americieni, iar restul erau un amestec, majoritatea fiind însă albi.

Mare parte dintre cei ce veneau din afara Los Angelesului erau albi. Mulți dintre ei au fost botezați cu Duhul Sfânt pe strada Azusa, după care au plecat în jurul lumii, ducând cu ei mesajul credinței apostolice. Lista mea de nume sugerează că la fiecare serviciu al misiunii, cam 30 la sută dintre cei prezenți erau evangheliști, păstori, învățători și misionari.

Presă seculară din Los Angeles a pretins că serviciile oscilau între 500 și 700 de participanți, încă din primele 3 luni de la deschiderea bisericii. Arthur Osterberg estimează

că în anul 1906, la serviciile de duminică veneau la închinare în jur de 1500 de participanți. Se părea că programele continuau non stop, deoarece oamenii veneau și plecau în continuu.

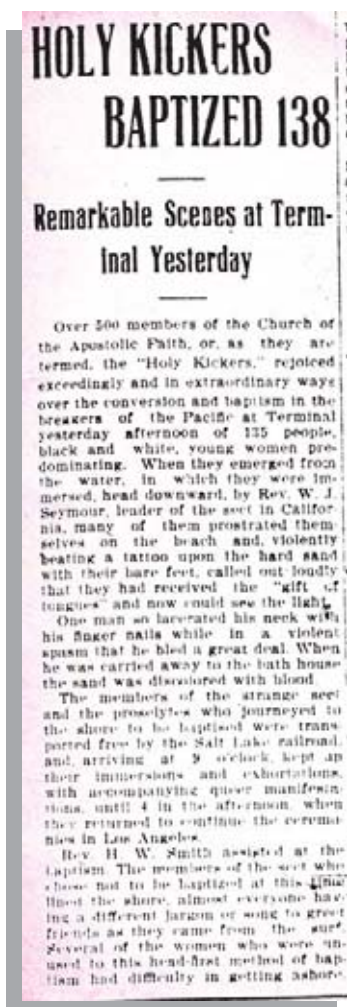
CE ȘTIM DESPRE PERSONALUL ȘI PROGRAMELE MISIUNII?

Unul dintre lucrurile pe care îl cunoaștem este că misiunea a avut un număr considerabil de voluntari. S-a crezut că fotografia de mai jos reprezintă personalul permanent al misiunii. În realitate, această fotografie a fost făcută prin întâi august 1906. Pe la sfârșitul lunii septembrie, șase persoane din fotografie părăsiseră misiunea și organizau întâlniri în altă parte. Patru dintre ei nu s-au mai întors niciodată. Pe la începutul anului 1907, încă trei dintre ei au plecat de tot, mergând în Portland, Oregon și Indianapolis, Indiana.

La fel de important este faptul că mulți dintre cei ce slujeau la misiune nu au fost fotografiați - consilieri, predicatori pe stradă, cum ar fi

În fotografia de mai sus, de la stânga la dreapta sunt: Phoebe Sargent, G.W. Evans, Jennie Evans Moore, Glenn A. Cook, Florence Louise Crawford, Thomas Junk, Sister Prince. Pe scaune de la stânga la dreapta sunt: doamna May Evans, Hiram W. Smith cu Mildred Crawford în brațe, prezbiterul William Joseph Seymour și Clara Lum. Fotografia datează probabil din august 1906. Până în septembrie, G. W. Evans, Florence și Mildred Crawford, Thomas Junk și Mary Evans părăsiseră misiunea. Crawford s-a întors în ianuarie 1907, însă a plecat iarăși după o lună. Glenn Cook a plecat în decembrie 1907. Clara Lum a plecat în mai 1908.

Abundio și Rosa de Lopez care au lucrat în special cu cei din America Latină, cei care țineau corespondența misiunii, cum ar fi: I. May Throop, doamna C. J. Hagg și May Field Mayo, cei care expediau *The Apostolic Faith*, ca Tommy Anderson; cei care au organizat Tabăra din 1907, ca R. J. Scott; membri în comitetul bisericii, ca și Richard Asberrz, Louis Osterberg, James Alexander, John Hughes și Reuben Clark; și Edward S. Lee, un predicator frecvent al misiunii. De fapt, numărul celor implicați sugerează, în ciuda protestului lui Frank Bartleman, că misiunea era foarte bine organizată.

Misiunea avea o evidență a membrilor și un consiliu de administrație, fiind de fapt persoană juridică. Misiunea cumpărase și avea în proprietate clădirea. Ea a adoptat o declarație de credință, preluând mare

parte a ei de la Parham. Duminicile după-masa era organizată o biserică a copiilor în Camera de Sus, de la etaj. Lunea dimineața aveau loc ceea ce noi am descrie ca întâlniri de personal sau de planificare.

Pe măsură ce trezirea creștea și erau întemeiate în Los Angeles și alte biserici ale credinței apostolice - precum și în suburbii, ca Pasadena, Monrovia, Whittier și Long Beach, Seymour a invitat păstorii acelor adunări să se alăture întâlnirilor de lunea dimineața. Faptul că Seymour a numit-o pe Florence Crawford ca și director pe întreg statul, iar pe Jennie Moore și Phoebe Sargent ca și evangheliști pe oraș sugerează că exista un anumit nivel de complexitate al planificării lor.

Misiunea căuta să influențeze în diverse moduri și pe alții. Din septembrie 1906, ea a publicat ziarul cunoscut sub numele de *The Apostolic Faith* [Credința apostolică]. Misiunea a coordonat ample servicii de botez la Terminal Island, lângă Long Beach. Sute de oameni au luat trenurile pentru a merge pe plajă, acolo unde țineau întâlniri toată ziua, în timp ce publicul privea.

Staff-ul planifica întâlniri în orașele din jurul Los Angelesului: Monrovia, Whittier și Long Beach. Aceste întâlniri au provocat bisericile locale, fapt care a dus adesea chiar la arestări. Când era cineva arestat misiunea făcea trei lucruri. În primul rând, făceau publică arestarea, prezentându-i pe cei arestați ca martiri. În al doilea rând, se pare că ei au coordonat argumentele pe care cei arestați aveau să le folosească la proces. În al treilea rând, trimiteau un tramvai de susținători care să preia lucrarea celor care fuseseră arestați. Nu se poate să nu considerăm această planificare a modului de evanghelizare prin folosirea sistemului de tramvaie drept o metodă intenționată.

CE ȘTIM DESPRE CREDINȚA ȘI ÎNCHINAREA LOR?

Fără îndoială că declarația de credință publicată de Misiunea de pe Strada Azusa avea la baza ei doctrina Mișcării Holiness. Acest fundament se regăsește în dedicarea lor pentru sfințire ca a doua sau ultima lucrare a harului, ca un eveniment care are loc ulterior primei lucrări a harului, justificarea. Acest lucru este evident din chemarea oamenilor la trăirea unei vieți sfinte. Multe din imnurile cântate în cadrul misiunii veneau din tradiția Mișcării Holiness. Imnul misiunii, cântecul lui Frank Bottome, "Mângâietorul a venit", era un cântec ce reflecta asupra promisiunii lui Isus din Ioan 14:16, însă în cadrul adunării de pe strada Azusa

devenise o reflectare a versetului din Fapte 2:4.

Angajamentul profund al misiunii față de doctrina vindecării divine era consecvent cu învățătura Mișcării Holiness. El era ancorat în învățătura care spunea că ispășirea oferea un tratament dublu (mântuire /vindecare pentru suflet și pentru trup), pentru blestemul dublu (moartea trupului și a sufletului). Expresii ca "penticostal", "Evanghelia deplină" și "umplut de Duhul" atât de frecvent folosite în credința apostolică, au fost folosite mai întâi de cei din Mișcarea Holiness. Pot fi găsiți chiar unii dintre termenii folosiți pentru promovarea școlii

biblice pe care o frecventase Seymour.

Cealaltă influență substanțială asupra vieții și închinării misiunii venea din partea comunității afro-americane. Dacă doreai să frecventezi Misiunea de pe Strada Azusa, era imposibil să crezi că nu te închini într-o biserică afroamericană. Seymour, un american de culoare, era "conducătorul principal nominal", după părerea lui Frank Bartleman, însă nu putem trece cu vederea faptul că aproape tot ce se întâmpla în cadrul serviciilor bisericii era caracterizat de dominare afroamericană. Frecvența îmbrățișărilor și a săruturilor trecând peste barierele rasiale nu ar fi avut loc niciodată într-o biserică de albi, sub o conducere a celor albi, nici măcar în Los Angeles. Acest lucru nu doar că era posibil, ci era și acceptabil, dacă nu chiar încurajat în biserica de pe Strada Azusa.

Faptul că păstorul era un afro-american nu putea fi luat de la sine. Din fragmentele de predici pe care le avem și relatările despre stilul de predicare al lui Seymour oferite de reporterii de la ziarul local, este clar că stilul său de predicare reflectă tradiția afroamericană. El predica într-un stil dialogat, de genul întrebare și răspuns. Citea câteva cuvinte și le explica, mai citea câteva, apoi le explica și pe acelea. Se oprea în timpul predicii pentru a da posibilitatea celor prezenți să-și exprime opiniile, aprecierile și exaltarea, iar după motivațiile cele mai bune se exprima cu voce tare.

Mulți dintre cei ce frecventau regulat biserica de pe strada Azusa proveneau din denominații holiness care nu foloseau instrumente muzicale, însă cântau pe rând. Pentru cel puțin un an, toată muzica din cadrul Misiunii de pe Strada Azusa era cântată a capela. Existau însă anumite trăsături ale închinării de pe strada Azusa, cum ar fi folosirea ritmului, ce putea fi întâlnită la frontiera din sudul țării și în special în rândul afroamericanilor care făcuseră parte

The Apostolic Faith Movement

Stands for the restoration of the faith once delivered unto the saints—the old time religion, camp meetings, revivals, missions, street and prison work and Christian Unity everywhere.

Teaching on Repentance—Mark 1: 14, 15.

Godly Sorrow for Sin, Example—Matt. 9: 13. 2 Cor. 7, 9, 11. Acts 3: 19. Acts 17: 30, 31.

Of Confession of Sins—Luke 15: 21 and Luke 18: 13.

Forsaking Sinful Ways—Isa. 55: 7. Jonab 3: 8. Prov. 28: 13.

Restitution—Ezek. 33: 15. Luke 19: 8.

And Faith in Jesus Christ.

FIRST WORK.—Justification is that act of God's free grace by which we receive remission of sins. Acts 10: 42, 43. Rom. 3: 25.

SECOND WORK.—Sanctification is second work of grace and the last work of grace. Sanctification is that act of God's free grace by which He makes us holy. John 17: 15, 17.—"Sanctify them through Thy truth; Thy word is truth." 1 Thess. 4: 3. 1 Thess. 5: 23; Heb. 13: 12; Heb. 2: 11; Heb. 12: 14.

Sanctification is cleansing to make holy. The Disciples were sanctified before the Day of Pentecost. By a careful study of Scripture you will find it is so now. "Ye are clean through the word which I have spoken unto you" (John 15: 3; 13: 10); and Jesus had breathed on them the Holy Ghost (John 20: 21, 22). You know, that they could not receive the Spirit if they were not clean. Jesus cleansed and got all doubt out of His Church before He went back to glory.

The Baptism of the Holy Ghost is a gift of power upon the sanctified life; so when we get it we have the same evidence as the Disciples received on the Day of Pentecost (Acts 2: 3, 4), in speaking in new tongues. See also Acts 10: 45, 46; Acts 19: 6; 1 Cor. 14: 21. "For I will work a work in your days which ye will not believe though it be told you."—Hab. 1: 5.

Seeking Healing.—He must believe that God is able to heal.—Ex. 15: 26: "I am the Lord that healeth thee." James 5: 14; Psa. 103: 3; 2 Kings 20: 5; Matt. 8: 16, 17; Mark 16: 16, 17, 18.

He must believe God is able to heal. "Behold I am the Lord, the God of all flesh; is there any thing too hard for Me?"—Jer. 32: 27.

Too many have confused the grace of Sanctification with the endowment of Power, or the Baptism of the Holy Ghost; others have taken "the anointing that abideth" for the Baptism, and failed to reach the glory and power of a true Pentecost.

The Steps unto Heaven—Conviction, deep and pungent; Repentance; Surrender; Godly Sorrow; Restitution.

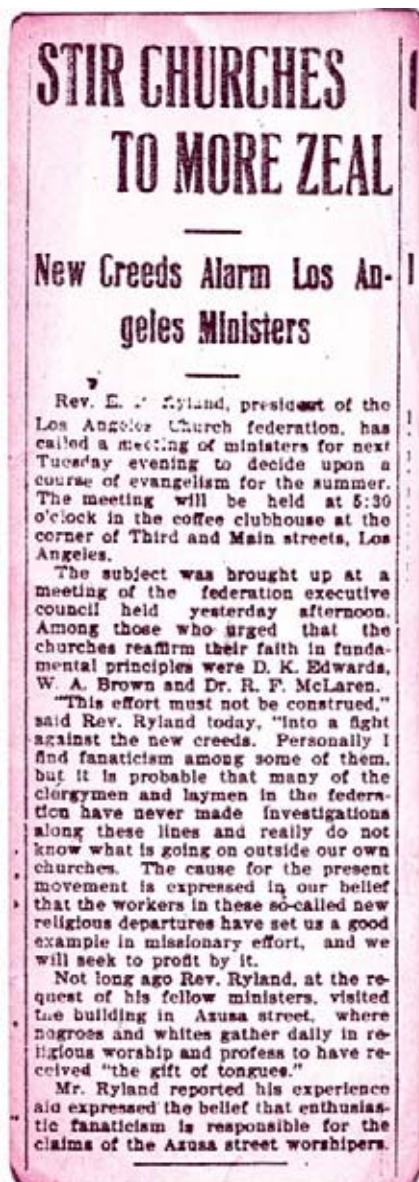
Conversion; Pardon; Regeneration; Washing of Regeneration; Conception; Witness; Baptism by Immersion (single); Censecration, in sentiment or promissory, in reality, forsaking all, for a hundred-fold; Sanctification, from inbred Sin and from inbred Disease; Born of God; Witness; Anointing of Holy Ghost that abideth; Baptism of Holy Ghost—Pentecost; Gift of Tongues; Sealing the Saints; Refining Fire; Earnest of our Inheritance. Redemption—Dead Raised; Living Changed in a moment; the one, true, Glorious Church set in order; Adoption; Perfect Bodies; GLORIFICATION.

The blood of Jesus will never blot out any sin between man and man they can make right; but if we can't make wrongs right the Blood graciously covers. (Matt. 5: 23, 24.)

We are not fighting men or churches, but seeking to displace dead forms and creeds of wild fanaticisms with living, practical Christianity. "Love, Faith, Unity" is our watchword, and "Victory through the Atoning Blood" our battle cry. God's promises are true. He said: "Be thou faithful, over a few things, and I will make thee ruler over many." From the little handful of Christians who stood by the cross when the testings and discouragements came, God has raised a mighty host.

W. J. SEYMOUR, Azusa Street.

Pastorul William J. Seymour a scris un tractat de o pagină pentru a-l folosi la Misiunea de pe Strada Azusa, oficial cunoscută ca Misiunea *The Apostolic Faith*, de pe strada Azusa nr. 312. Începea cu cuvintele pe care Charles F. Parham le-a răspândit la întâlnirile lui. Tractatul sublinia angajamentele de bază ale Mișcării *The Apostolic Faith*, incluzând: 1. restaurarea credinței apostolilor; 2. religia din vechime, care includea întâlniri tip tabără și întâlniri de stradă; 3. slujirea săracilor prin ajutorare, de asemenea lucrarea cu pușcăriile; și 4. unitate creștină pretutindeni. Seymour a adăugat angajamentele Holiness la teoria celor două lucrări ale harului: justificarea și sfinșirea, cărora le-a adăugat semnul distinctiv al penticostalilor, o experiență de putere în viața sfinșită, botezul cu Duhul Sfânt, având același semn pe care ucenicii l-au experimentat în Fapte 2:4.

din vechile case de rugăciune ale sclavilor. Multe relatări despre muzica de pe strada Azusa vorbesc despre bătut din palme, bătăi pe picior și tropăit, toate însoțite de strigăte potrivite cu ritmul cântecelor.

Femeile de culoare conduceau de obicei adunarea în cântare, un fenomen nou cunoscut, ca și cântarea în Duhul. Oricine auzea această muzică era mișcat profund. Parham s-a plâns spunând că nu era nimic mai mult decât o modificare a incantațiilor negrilor din Southland, însă criticile sale erau în minoritate.

Majoritatea reporterilor de la ziarele seculare care au venit să ridiculizeze misiunea au avut o nouă

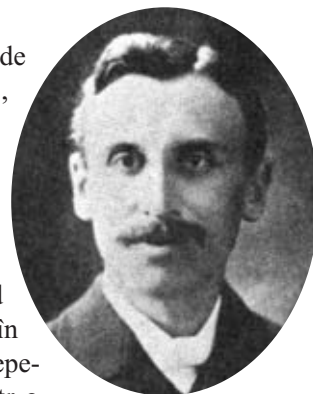
atitudine când au auzit cântarea în alte limbi. "Corul care cânta în alte limbi", a scris unul dintre ei, "chiar dacă era inteligibil era ciudat, dar frumos. O femeie de culoare, cu o voce ca a lui Patti (o sopranistă italiană de origine spaniolă foarte cunoscută în secolul 19, n. tr.), a început să cânte într-o altă limbă, care nu mai fusese auzită vreodată. Vocii sale i s-a alăturat un contralto profund și bogat, însă într-o altă limbă. Alții au început și ei să cânte, fiecare pe melodia și în "limba" lui, până când întreaga clădire s-a umplut de voci și melodii de o blândețe de aur. Ei spun că Duhul Sfânt este cel care le armonizează vocile."

Pe lângă imnurile învechite ale Mișcării Holiness, cântecele foarte ritmice cântate pe voci și cântările în Duhul, mulți oameni de la misiune au compus cântece pe care le-au împărtășit apoi cu restul adunării la timpul de mărturii. Într-adevăr, mărturiile personale jucau un rol enorm în răspândirea trezirii.

"Întâlnirile de mărturii care preced predicarea durează adesea două sau mai multe ore, timp în care o sumedenie de oameni stau în picioare așteptând să mărturisească și ei. Cei care au primit botezul cu Duhul Sfânt mărturisesc că au avut mai întâi o dovadă clară a sfințirii lor. Sute de credincioși mărturisesc că au primit dovada biblică a vorbirii în limbi noi, pe care nu le-au cunoscut înainte."

Conform ziarelor seculare, aceste servicii de mărturii nu erau deloc plictisitoare sau neîncrezătoare. Credincioșii așteptau cu nerăbdare să ajungă în fața adunării. Relatările arată că încă o dată afroamericani dominau serviciile. Ei plângeau, strigau, țipau, cântau, proceau, cădeau în Duhul, săreau, încercau să țină conversații în alte limbi unii cu alții și în același timp să și mărturisească ce a lucrat Domnul în viețile lor. Trebuie să fi fost o experiență incredibil de animatoare să fii prezent într-un astfel de serviciu alert de mărturii, după cum a notat un reporter după ce încercase să descrie

o serie de mărturii, inclusiv cea a unei femei albe care "vorbind din ce în ce mai repede, într-o stare de frenzie, a ajuns la o vorbire de neînțeles".

Joseph Smale

"Duhul a început să se miște mai repede. O femeie mulatră, cu un coc înalt, și o femeie albă, aflată în colț, se luptau pentru supremație. Un alt credincios de culoare a început strigând: "sunt spălat în sânge", urmând o adevărată luptă între tabere, cu bătăi din palme și tropăieli, în timp ce o negresă din interiorul cercului repeta strigând, "hong kong".

Strigătele rugăciunilor care au dus trezirea mai departe parcă pot fi auzite și acum. Al doilea nivel, Camera de Sus, era dedicat rugăciunii. Era o sală pentru rugăciune,

Elmer Kirk
Fisher

destinată celor care aveau nevoie de rugăciune pentru vindecare. Căsuța din spatele Misiunii a devenit locul în care Farrow se ruga pentru ca oamenii să fie mântuiți, sfințiți și botezați cu Duhul Sfânt. Rugăciunile din timpul serviciilor misiunii erau adesea lungi și zgomotoase. Așa cum notase un reporter: "Nimeni nu conducea rugăciunea într-un mod special. Cu toții se rugau. Toți făceau diferite rugăciuni, iar confuzia limbilor vorbite depășea incidentul de la Turnul Babel."

CUM A FOST ACCEPTATĂ TREZIREA?

Trezirea de pe strada Azusa era ceva nou în Los Angeles, un oraș cunoscut deja pentru toleranța pe care o arăta față de marea varietate de religii. Când a venit trezirea, un cinic a consemnat în *Los Angeles Daily Times* apariția "unei religii" în Los Angeles. "Intenția pare să fie", a presupus el, "aceea de a continua inventarea unor noi religii până când fiecare om o va avea pe a lui. Apoi va avea fiecare pace."

Într-un fel, acest cinic anonim a făcut un rezumat al gândirii postmoderne. Cu alte cuvinte, el a exprimat frustrarea pe care mulți o au în ultimii 150 de ani cu privire la dezvoltarea de noi denominații în viața religioasă a Americii. În timp ce unii o vedeau ca un răspuns la rugăciune, alții erau amenințați de intruziunea ei.

Frank Bartleman a menționat că Joseph Smale, pastor al First New Testament Church din Los Angeles

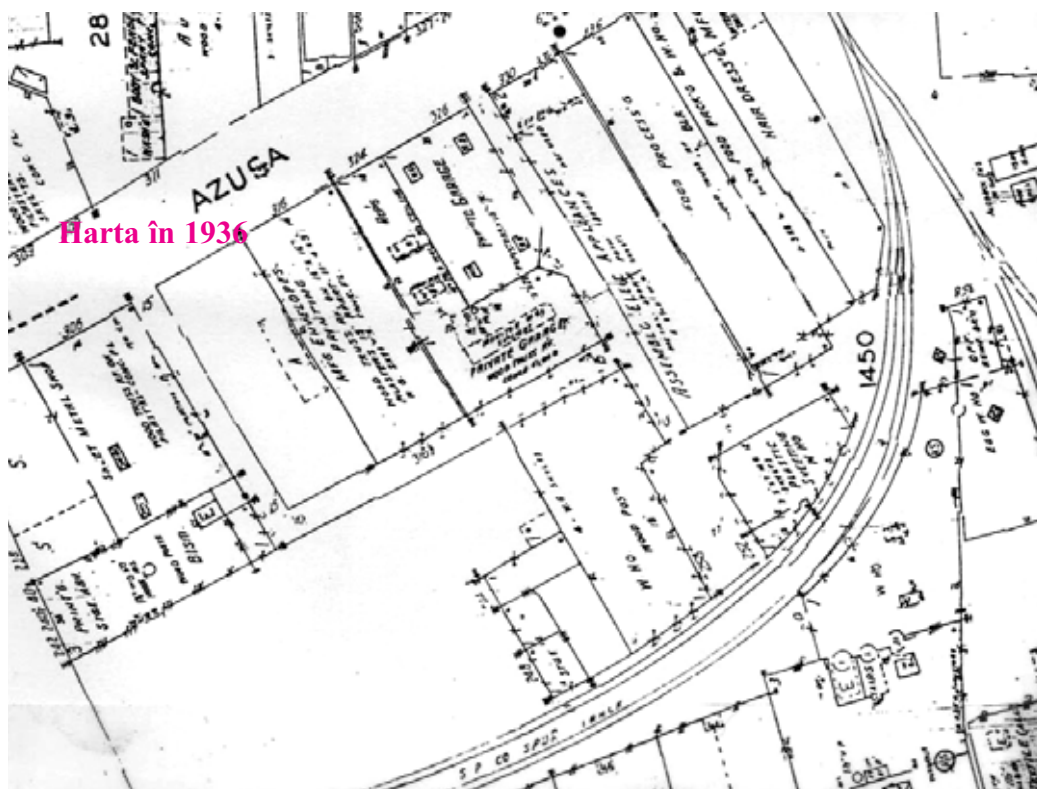
Misiunea Upper Room, Los Angeles, California

în anul 1906, a trebuit să meargă la Misiunea de pe Strada Azusa pentru a-și găsi adunarea. Deși poziția lui este clar exprimată, Smale a jucat un rol major în încercarea de a oferi un spațiu acestei treziri, nu doar în adunarea lui, ci și în sânul bisericilor istorice din Los Angeles. Viteza cu care a crescut Misiunea de pe Strada Azusa din 1906; faptul că multe biserici holiness, fie s-au închis, fie au fost profund afectate când membrii lor au plecat să se alăture trezirii; acoperirea pe care a primit-o trezirea în presa locală; întrebările pe care cei din bisericile tradiționale trebuie să le fi pus pastorilor lor ca rezultat a acestor vești, au obligat Federația Bisericilor din Los Angeles să acționeze.

În iulie 1906, Federația Bisericilor din Los Angeles a programat o întâlnire. Deși ei au pretins că această întâlnire avea doar scopul de a dezvolta un plan de lucrare pentru perioada de vară, presa n-a fost înșelată de retorica lor. Ei căutau de fapt să găsească un mod de a contracara trezirea fără a avea o imagine negativă. Smale, care era pastorul anterior al prestigioasei biserici baptiste din Los Angeles, a adresat o scrisoare deschisă Federației Bisericilor din Los Angeles provocându-i să ofere spațiu trezirii și să arunce o privire lungă asupra lor înșiși. Ca rezultat al intervenției sale

au dezvoltat un plan în patru puncte care includea: (1) să încurajeze oamenii lor să se roage pentru trezire în Los Angeles și să ofere mai multe întâlniri de rugăciune bisericii; (2) să organizeze împreună întâlniri pe stradă și să facă evanghelizare pe întreaga perioadă a verii; (3) să acopere orașul într-un efort cooperativ pentru a oferi biserici în casă celor care nu vin la biserică; și (4) să lucreze spre o campanie de evanghelizare la nivel de oraș în 1907.

Deși Smale nu era botezat cu Duhul Sfânt, după învățătura de pe strada Azusa, timp de câteva luni a permis membrilor bisericii First New Testament Church care intrase complet în trezire să vorbească în alte limbi, să procească, să scoată demoni și să se roage pentru bolnavi. Cu toate că nu era de acord cu doctrina lui Seymour, el accepta mare parte dintre practicile de pe strada Azusa. Susținerea pe care a oferit-o trezirii a avut un sfârșit brusc atunci când o tânără de 16 ani din adunarea lui, Lillian Keyes, fiica prietenului său de o viață, Dr. Henry S. Keyes, a vorbit împotriva lui. Ea a prorocit că Smale stingea Duhul prin faptul că nu dădea Duhului suficientă libertate în timpul serviciilor sale. Această prorocie a devenit un motiv de ceartă. Smale le-a sugerat doctorului și doamnei Keyes că fiica lor își ieșise din minți și avea nevoie de

ajutor psihologic sau medical, pentru că nu Duhul Sfânt vorbise prin ea. De fapt, el sugerase că un alt fel de duh vorbea prin ea.

Dr. Keyes a fost supărat. Când Lillian a încercat să vorbească în Duhul în timpul unui alt program, Smale a oprit-o. A fost ultima picătură care a umplut paharul. Keyes a părăsit biserica First New Testament Church și, cu ajutorul unuia dintre asistenții lui Smale, Elmer K. Fisher, a început ceea ce avea să devină cea de-a doua adunare pentecostală, ca mărime, din Los Angeles, Misiunea Upper Room. Smale a răspuns condamnând întreaga mișcare și sugerând că Los Angeles-ul era martor acum la ceea ce apostolul Pavel condamnase în 1 Corinteni 12-14. În noiembrie 1906 Smale a început să scrie împotriva trezirii.

De parcă acesta nu era un prejudiciu suficient adus trezirii, criticile publice au luat o turnură neașteptată - Parham. La începutul trezirii, Seymour îl recunoscuse pe Parham ca și primul părinte al Credinței Apostolice. Când trezirea a început să se dezvolte în Los Angeles

și când au început să apară tot mai multe biserici ale Credinței Apostolice, Seymour l-a invitat pe Parham să vină și să țină un program de evanghelizare pentru întreg orașul. Parham a venit spre sfârșitul lui octombrie 1906, însă în mai puțin de o săptămână a încercat să stingă trezirea. Când a văzut ce se întâmpla, a declarat: "Lui Dumnezeu îi este rău." Parham nu era bucuros de amestecul interracial pe care îl încurajase Seymour. El nu era bucuros de toți cei care pretindeau că fuseseră botezați în Duhul Sfânt, considerând că experiențele lor erau false. Nu era mulțumit de slujitorii bisericii, pe care i-a numit fanatici. Nu era fericit de faptul că Seymour însărcinase niște evangheliști și misionari să ducă mesajul Credinței Apostolice în lumea întreagă. Parham a încercat să preia controlul.

Seymour și comitetul său nu au fost mulțumiți de Parham și i-au cerut să plece. Bartleman s-a plâns mai târziu de ceea ce el vedea ca arbitraritatea lui Parham observând. "Ne-am rugat împotriva trezirii noastre."

Glenn Cook îl considera pe Parham o persoană încrezută, un

arogant care mergea țanțoș cu o pălărie înaltă de mătase, ca un dictator. Nimeni nu credea că Misiunea de pe Strada Azusa mai avea nevoie să asculte de Parham. Acest conflict a dus la critici din partea presei religioase (Presa seculară a trecut cu vederea acest conflict.), ceea ce l-a făcut pe Parham să încerce să submineze lucrarea lui Seymour și trezirea de pe strada Azusa peste tot pe unde mergea în țară.

Când dinamica închinării este atât de vie ca cea de la Misiunea de pe Strada Azusa, când închinătorii ce

fuseseră botezați cu Duhul într-o întâlnire care le-a transformat viețile și le-a dat o limbă nouă, cei atinși de trezire nu mai puteau sta liniștiți. Ei au început să ducă mesajul mai întâi vecinilor lor, apoi națiunii și în cele din urmă lumii întregi.

Am notat pe o hartă din 1906 a Los Angeles-ului unde locuiau membrii bisericii. Cinci cartiere au ieșit în evidență, în contrast cu restul orașului. Oamenii le spunea vecinilor lor și îi invitau la biserică.

Privind la liniile de tramvai din sudul Californiei, am observat că la capătul fiecărei linii se afla o misiune fondată de oameni de pe strada Azusa. Locurile de predicare pe stradă puteau fi și ele marcate pe hartă. Oamenii erau nerăbdători să-și împărtășească povestea vieții lor, adesea cât îi ținea gura.

În patru luni de la întemeierea misiunii, evangheliștii împuterniciți de curând părăsiseră misiunea și se împrăstiau în toată țara. Izbucneau treziri și în alte locuri din California, precum și în Washington, Oregon, Colorado, Minnesota și Indiana. În 8 luni, erau deja misionari în Mexic,

Liberia, Angola și India, iar mesajul se răspândise până în Norvegia. ținând cont de criticile aduse de Mișcarea Holiness, cum că trezirea de pe strada Azusa răspândește erezii prin doctrina vorbirii în alte limbi, nu e de mirare să vedem o caricatură ca cea din *The Burning Bush*.

Toată această activitate a contribuit la o trezire care s-a răspândit de atunci în întreaga lume. Ca majoritatea trezirilor, trezirea efectivă a durat doar 3 ani. O astfel de experiență religioasă plină de energie nu poate fi întreținută ca ceva normativ pe termen lung. După un început ca cel care a avut loc pe strada Azusa, vine în mod inevitabil o vreme când creștinii obișnuiți se așează și se apucă de lucru. Din nefericire, cei dintr-o tradiție cu treziri, care sunt profund mișcați tind să creadă altfel.

În 1908, Florence Crawford s-a despărțit de Seymour, luând cu ea mai multe biserici. Ea a pretins că centrul trezirii se mutase spre nord, în Portland, Oregon, iar Los Angeles-ul rămăsese doar o amintire. În 1911, William Durham a venit din Chicago, Illinois în Los Angeles unde a încercat să reaprindă trezirea folosind teoria lui despre sfințire numită lucrarea terminată. Pe termen scurt a avut succes, însă a murit în mai puțin de un an, iar singurul lucru pe care a reușit să-l facă în Los Angeles a fost acela de a dezbină bisericele deja existente.

În 1913, alți membri ai Întâlnirii Credinței Apostolice Mondiale din Los Angeles au încercat să revigoreze trezirea introducând ca și normativă ideea că botezul apostolic era veritabil doar dacă era administrat în Numele lui Isus Cristos (Fapte 2:38). Această intervenție a slujit încă o dată la fragmentarea bisericilor din acea zonă. Trist, dar de fiecare dată, mărturia caracterului interrasi al trezirii din Los Angeles era subminat. Aceste eșecuri păreau să nege

mesajul lui Seymour și anume faptul că depășirea diferențelor de culoare prin credința în sângele lui Isus făcea parte din Evanghelie.

Seymour fusese credincios în punerea lucrării pe roate, însă în cele din urmă trezirea s-a răspândit dincolo de cei patru pereți ai bisericii pe care o păstora. El a continuat să conducă adunarea până la moartea sa, pe 28 septembrie 1922. După moartea sa, soția lui, Jennie Evans [Moore] Seymour l-a succedat ca pastor.

După moartea lui Seymour adunarea s-a stabilizat la câteva zeci de persoane, toate de culoare. În 1930, misiunea a fost confruntată cu o nouă provocare venită din partea unui intrus, provocare ce a eșuat în cele din urmă. Ruthford Griffith a venit la misiune în 1930 și a rămas până în 1931. El a intimidat-o pe Jennie Seymour și adunarea ei, încercând să preia biserica. S-a mutat în clădirea bisericii și a început să facă reparații la structura acesteia. Când a fost confruntat direct de adunare, i-a dat în judecată. Procesul a fost inițial în favoarea lui și a vinderii proprietății. Totuși, la apel curtea a fost în favoarea doamnei Seymour.

În iulie 1931, clădirea infestată cu termite care fusese martora unor zile extrem de importante între anii 1906 și 1909, a fost demolată. Doamna Seymour a murit pe 2 iulie 1936 și a fost înmormântată în cimitirul *Evergreen* din Los Angeles. O hartă finală, publicată în 1936, arată că nu mai era nimic acolo, decât un lot liber, pe locul care a adus odată mărturie lucrării lui Dumnezeu în modelarea feței creștinismului. (Vezi harta din 1936.)

Povestea trezirii de pe strada Azusa nu se sfârșește în anul 1936. De atunci, Mișcarea Penticostală și cea Carismatică au clădit pe fundația pusă de evangheliștii și misionarii care au purtat mesajul credinței apostolice în jurul lumii. Această mișcare a dat naștere la mii de denominații, a atins multe biserici istorice în forma unor înnoiri carismatice și multe adunări evanghelice prin cel de-al treilea val de trezire. Ea a funcționat ca o icoană de speranță pentru cei apăsați, ca pe vremea apartheidului din Africa de Sud. Această poveste continuă să îndrepte privirile creștinilor spre Cel care a promis ucenicilor Săi că dacă vor aștepta în Ierusalim vor primi făgăduința Tatălui.

Cecil M. Robeck, Jr., Ph.D., profesor de Istoria Bisericii și de Ecumenism la Seminarul Fuller și director al Centrului de Spiritualitate Creștină David J. DuPlessis. El este pastor Assemblies of God. Robeck este autorul următoarelor cărți: *Prophecy at Carthage: Perpetua, Tertullian, and Cyprian* [Prorocia în Cartagina: Perpetua, Tertullian și Ciprian] (1992) și editor al *Witness to Pentecost: The Life of Frank Bartleman* [Martor al Cincizecimii: Viața lui Frank Bartleman] (1985) și al *Charismatic Experiences in History* [Experiențe carismatice în istorie] (1985). El este autorul a *The Azusa Street Mission and Revival* [Misiunea și trezirea de pe strada Azusa] (Thomas Nelson, 2006). Timp de nouă ani a fost redactor la revista *Pneuma: The Journal of the Society for Pentecostal Studies* [Pneuma: Jurnalul societății de studii penticostale]. El face totodată parte din Comitetul Centenarului Străzii Azusa și a conferențiat local pe siturile penticostale din Los Angeles, la UCLA, Universitatea Vanguard și la Muzeul Național al Japonezilor din America.

NOTE

1. Termenul "Patti" vine de la italianca Adelina Patti (1843-1919), o renumită vedetă de operetă, cea mai bună sopranistă din vremea ei. Pe la sfârșitul anilor 1890, numele ei a fost atribuit adesea cântărețelor remarcabile de culoare. Cred că "Patti" la care face referire aici reporterul era de fapt Jennie Evans Moore, viitoarea soție a pastorului Seymour.

WILLIAM J. SEYMOUR: Un prim model de conducere pentecostală

William Joseph Seymour, care a slujit ca pastor al Misiunii de pe Strada Azusa din Los Angeles din anul 1906 până la moartea sa, pe 28 septembrie 1922, ne oferă un excelent exemplu cu privire la modul în care mulți dintre primii lideri pentecostali au slujit. Din majoritatea relatărilor pe care le avem, reiese că Seymour era un domn liniștit, modest și foarte respectat de membrii adunării sale. Glenn Cook, managerul personalului de la misiune din timpul primilor ani ai acesteia, l-a descris pe Seymour ca pe cel mai blând om pe care l-a întâlnit vreodată.¹

Caracterul cuprinzător, egalitar al stilului de conducere al lui Seymour ne sugerează că personalitatea sa era potrivită pentru a-i sluji pe cei din cadrul misiunii. Ei erau unul dintre grupurile cu cea mai mare acceptare rasială și diversitate culturală care se întâlneau în Los Angeles în acea vreme. Misiunea includea oameni din toate clasele sociale, bărbați și femei, negri, albi, hispanici și asiatici, foarte educați și analfabeți, nou convertiți și slujitori experimentați.²

Pentru ca Seymour să conducă cu succes misiunea, el trebuia să fie vulnerabil - sigur pe cine era și ce avea de făcut - și să ofere un loc sigur pentru experimentare unde să poată fi învățate lecții noi și unde judecata să poată fi exprimată fără niște consecințe grave.

Seymour a susținut lucrarea femeilor de la misiune. El le-a pus în poziții de conducere, le-a atribuit responsabilități în ce privește predicarea, evanghelizarea, plantarea de biserici și misiunea mondială. El le-a conferit chiar și scrisori de acreditare pentru lucrare. Drept urmare, femeile s-au implicat puternic într-o mulțime de activități misionare - în predicare și îndemnare, în rugăciune, în cadrul întâlnirilor de mărturie personale, în muzică, în dezvoltarea unor strategii de evanghelizare, precum și în alte domenii.

Clasa socială din care făceau parte membrii bisericii nu constituia o condiție în ce privește participarea, iar cei care aveau o experiență în lucrare nu beneficiau de un statut mai înalt. Seymour s-a asigurat că preoția tuturor credincioșilor era o realitate și nu doar o idee teologică. Aveau loc copiii, servitorii, spălătoresele și cei de curând convertiți, pentru a contribui fiecare cu ceva la comunitate. Seymour a oferit chiar posibilitatea criticilor săi să-și prezinte cazul în fața poporului. Nu numai un critic a profitat de această ocazie pentru a-l face cu ou și cu oțet în fața lor,³

însă Seymour trecea peste aceste critici, învăța din ele și mergea mai departe.

Conduita lui Seymour era dezarmantă. Nimic nu părea să-l tulbure. Cook a observat: "Stătea în spatele acele cutii [amvonul] și ne zâmbea până ne simțeam cu toții condamnați pentru activitățile noastre."⁴

Seymour nu era răzbunător, sarcastic, ci era blând, grațios și convingător. În același timp, Seymour știa cum să corecteze, atunci când era nevoie.

Seymour nu era un om foarte educat, însă era sigur de credința lui. El a petrecut multe ore în rugăciune. Nu ezita să-și exprime opinia asupra unui subiect.⁵ În ciuda acestui fapt, era foarte atent la modul în care aborda un subiect, doar după o evaluare critică sau reflecție teologică profundă. Dispoziția lui de a fi autocritic și meditativ însemna

că învățătura sa și, în consecință, ceea ce el considera a fi limitele legitime ale experienței religioase de la misiune se puteau schimba. Un exemplu al acestei abordări meditative, autocritice este ușor de identificat în comentariile lui Seymour cu privire la vorbirea în alte limbi.

Când turma lui Seymour a început să vorbească în alte limbi s-au ridicat întrebări cu privire la modul în care trebuie să opereze acest fenomen. Pe măsură ce a trecut timpul, el a sugerat anumite schimbări care au apropiat tot mai mult adunarea de ceea ce considera el că spuneau autorii biblici.

La fel au fost abordate comportamentul extrem și manifestările dezordonate ale vorbirii în alte limbi. La începutul trezirii de pe strada Azusa, Seymour relatează că au fost multe momente când "toți izbucneau în alte

limbi, însă am învățat să fim mai liniștiți în folosirea acestui dar."⁶ O astfel de mărturisire i-a determinat pe unii dintre primii pentecostali să se teamă că Seymour stinge libertatea Duhului Sfânt de a vorbi prin ei.⁷ El a subliniat că "vrem să ascultăm de Cuvânt, pentru ca totul să se facă decent, în ordine și fără confuzie."⁸ Această schimbare a reușit să facă practica lor mai consecventă cu învățătura Scripturii.

Cu astfel de extreme abordate în această manieră, Seymour a oferit în principiu un model de umilință personală, de dragoste pentru oameni, deschidere la corecții, ascultare de Cuvânt și vulnerabilitate. Putea să nu aibă dreptate. Era însă deschis să învețe, să se schimbe când era nevoie și se aștepta ca și urmașii săi să fie la fel. Când era convins că greșise sau că poziția lui era discutabilă în lumi-

WILLIAM J. SEYMOUR*

na modului în care înțelegea el Cuvântul, mărturisirea acest lucru în public, recunoscând schimbarea și mergând mai departe.

Pe măsură ce trezirea se răspândea era inevitabilă apariția unor lucrări considerate concurente, destul de apropiate geografic.⁹ Un om mai josnic putea să se plângă de apropierea lor sau de prozelitismul care apărea în mod inevitabil. Seymour nu făcea lucrul acesta. În schimb, el le îmbrățișa, sărbătorea răspândirea trezirii și făcea publicitate celorlalte întâlniri. Seymour le-a cerut acestora să se roage pentru el, a publicat mărturii oferite de liderii acestora, a predicat în bisericile lor și i-a invitat să participe la conducerea Misiunii de pe Strada Azusa, chiar și atunci când el lipsea. El organiza întâlniri în fiecare luni dimineața, în cadrul cărora acești lideri se puteau întâlni la rugăciune, suport reciproc, sfătuire și studiu biblic. Aceste întâlniri au ajutat trezirea atât în planificarea strategică pe termen scurt, cât și în cea pe termen lung. Prin aceste întâlniri, conducătorii au coordonat răspândirea trezirii în zonele de la periferie prin intermediul tramvaielor din Los Angeles.¹⁰

Acești factori ni-l prezintă pe Seymour drept un caracterizat de umilință și stăpânire de sine. El a oferit un model de conducere eficientă prin exemplul dedicării lui față de comunitatea credincioșilor, sub autoritatea Scripturii și nu sub o ierarhie puternică sau a mândriei personale. Se pare că Seymour a înțeles că rolul său în conducere era acela de a împuternici oamenii pentru lucrare, iar adunarea îl trata cu respect, dragoste și semne clare de afecțiune.

CONCLUZIE

"Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oștirilor!" (Zaharia 4:6). Acesta este un text la care apelează mulți predicatori pentecostali. Ei folosesc acest text pentru a încuraja credincioșii pentecostali să fie pe deplin călăuziți de Duhul Sfânt. Acesta este totodată un text care stabilește standardul pentru conducerea pentecostală, indiferent de locul de întâlnire.

Asemenea celor din alte tradiții religioase, și pentecostalii sunt oameni imperfecti. Și ei sunt ispitiți să urmeze mulțimea, să caute acceptare și, uneori, să-și compromită idealul. În ciuda acestor lucruri, idealul rămâne: "voi veți primi putere" (Fapte 1:8), iar consecvența cu care li se aduce pentecostalilor aminte de acel ideal, eficiența aceluși apel și disponibilitatea pentecostalilor de a-și însuși acel ideal, contribuie substanțial la felul conducerii care se ridică în cadrul Mișcării Pentecostale. Aceasta este o responsabilitate continuă, una care ne arată rezultate diverse la finalul primului secol de existență al acestei mișcări. Trebuie să ne aducem aminte doar de modul în care a văzut traducătorul biblic baptist, A. S. Worrell stilul de conducere al lui William J. Seymour după ce a vizitat Misiunea de pe Strada Azusa în anul 1906, pentru a recunoaște că adevărata conducere pentecostală este posibilă doar atunci când cel ce conduce recunoaște și se supune aplicării profeției lui Zaharia.

Scriitorul nu are nici o urmă de îndoială că fratele Seymour are mai multă putere cu Dumnezeu și mai multă putere de la Dumnezeu, decât toți criticii săi din oraș și din afara acestuia. Puterea lui stă în faptul că este conștient de slăbiciunile sale, de starea sa smerită înaintea lui Dumnezeu, iar atâta timp cât menține această atitudine, puterea voii lui Dumnezeu va continua să curgă prin el, fără îndoială.¹¹

CECIL M. ROBECK, JR., PH.D., Pasadena, California. Acest articol este o formă prescurtată a articolului publicat de autor sub numele "O perspectivă pentecostală asupra conducerii".

NOTE

1. Glenn A. Cook, *The Azusa Street Meeting* [Întâlnirea de pe strada Azusa] (Los Angeles: Glenn A. Cook, n.d.), 1.
2. "How Holy Roller Gets Religion," [Religia, un val sfânt] Los Angeles Herald (Los Angeles) 10 septembrie 1906, 7.
3. Glenn A. Cook, *The Azusa Street Meeting*, 2; W.B. Godbey a pretins că a predicat la Misiune "slujindu-i, cu ajutorul Domnului". Când a pretins că vorbește în alte limbi, vorbind de fapt în latină și când credincioșii au considerat că fusese botezat cu Duhul, el a folosit acea ocazie pentru a declara că aceștia primiseră și ei o lucrare demonică falsă, mergând chiar mai departe și publicând varianta sa în *Tongue Movement, Satanic* [Mișcarea vorbirii în alte limbi, satanică] de W. B. Godbey (n.p.: Pillar of Fire, 1918), 4.
4. Glenn A. Cook, *The Azusa Street Meeting*, 2.
5. "Tongues Mission, Azusa Street, Los Angeles, California," [Misiunea vorbirii în alte limbi, Strada Azusa, Los Angeles, California] The Free Methodist (Chicago) 7 mai 1907, sec. 9, p. 297.
6. W.J.S., "Gifts of the Spirit," [Darurile Duhului] The Apostolic Faith 1.5 (Los Angeles) ianuarie 1907, sec. 2, p. 5.
7. Compară cu Bartleman, *How Pentecost Came to Los Angeles* [Cum au venit Rusaliile în Los Angeles], 34,69,87-89.
8. W.J.S., "Gifts of the Spirit," [Darurile Duhului] The Apostolic Faith 1.5 (Los Angeles) ianuarie 1907, sec. 2, p. 5. Compară cu 1 Corinteni 14:40.
9. Dintre misiunile concurente făceau parte Prima Biserică Nou Testamentară, Misiunea Maple, Misiunea Odăii de Sus, Parham's Apostolic Faith Mission de la wctu, Biserica Oamenilor și Misiunea Vernon. În plus, autoritățile din Los Angeles au ușurat controlul pe care îl exercitau asupra predicării pe stradă unde diferiți vorbitori se dădeau la întrecere pentru captarea atenției.
10. Un articol fără nume, The Apostolic Faith 1:6 (Los Angeles) februarie-martie 1907, sec. 1, p. 1.
11. A.S. Worrell, "Work Increasing," [Lucrarea care crește] The Apostolic Faith (Los Angeles) 1.6 (februarie-martie 1907), 5.4.

Reconciliere rasială • Femeia în lucrare • Sănătate

Moșteniri tra Trezirii de pe

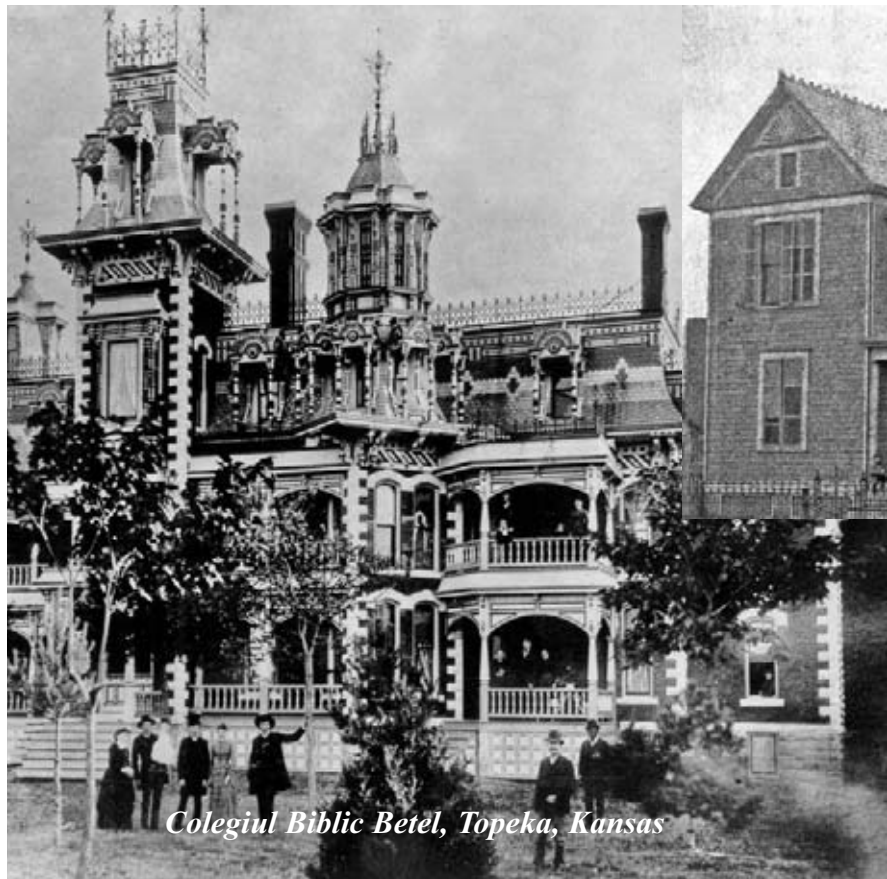
acii • Reînnoire carismatică • Evanghelizare

...nice ale Strada Azusa

DE VINSON SYNAN

Creștinismul a fost profund schimbat de trezirea de pe strada Azusa din Los Angeles, de la începutul secolului trecut. În zilele sale de glorie, între anii 1906 și 1909, aveau loc servicii religioase de trei ori pe zi, șapte zile pe săptămână. Condușe de pastorul de culoare, William J. Seymour, întâlnirile erau ținute într-o clădire dărăpănată, sub numele de *Apostolic Faith* [Credința Apostolică]. Deși nimeni nu se aștepta la așa ceva în acele momente, trezirea de pe strada Azusa a devenit un punct major de cotitură în istoria mondială a creștinismului.

Colegiul Biblic Betel, Topeka, Kansas

"coala Biblică Betel Parham, Houston, Texas

Casa de pe strada Bonnie Brae

Acei credincioși umili care se adunau pe strada Azusa în 1906 nu și-au imaginat rezultatele istorice ale trezirii pe care au ajutat-o să se declanșeze în Los Angeles. Astăzi, Mișcarea Pentecostală de pe întreg pământul este beneficiara multor moșteniri durabile și marcante ale trezirii de pe strada Azusa.

Charles Fox Parham

pastor metodist care se alăturase Mișcării Holiness. La Școala Biblică Betel (întemeiată în Topeka, Kansas în 1889), studenții lui Parham au afirmat că vorbirea în alte limbi era dovada acestei binecuvântări pentecostale. Prima persoană care a primit acest fenomen la Betel a fost Agnes Ozman, a cărei experiență

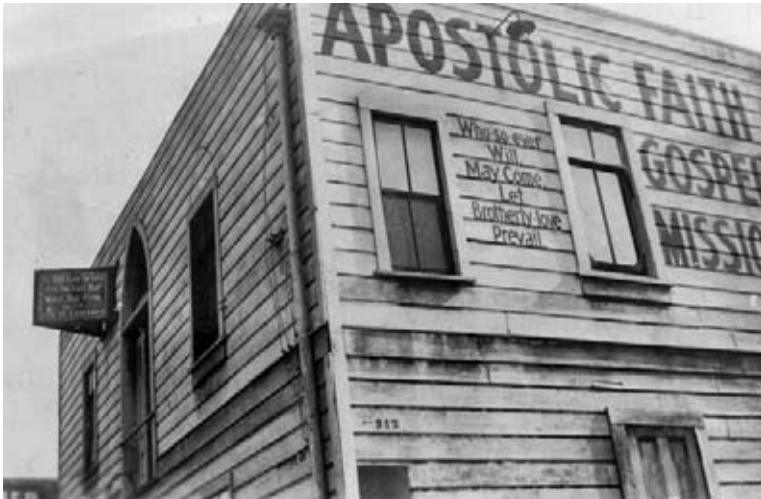
din Ziua de Anul Nou, din 1901, a devenit prototipul pentecostalismului modern.

În 1905, Parham a fost mentorul lui William J. Seymour, în cadrul unei alte școli biblice din Houston, Texas. Seymour a dus apoi mesajul pentecostal în Los Angeles, unde a devenit pastorul unei mici Biserici Holiness de negri. Membrii bisericii au respins repede mesajul său. După o lună de

Agnes Ozman LaBerge

întâlniri de rugăciune pe care le-au ținut într-o casă de pe strada Bonnie Brae, Seymour împreună cu câțiva credincioși au vorbit în alte limbi. Ei au atras mulțimi mari de oameni în acea căsuță. În timp ce căutau o clădire mai mare în centrul Los Angelesului, Seymour și turma lui au găsit o biserică episcopală metodistă africană aban-

Misiunea *The Apostolic Faith*

donată, pe strada Azusa. În aprilie 1906, au început istoricele slujbe.

OMUL STRĂZII AZUSA

Figura centrală de pe strada Azusa era William Joseph Seymour, un american de culoare. Seymour se născuse în Louisiana, iar ca și copil era un fel de baptist oarecum mistic. În tinerețe s-a mutat în Indianapolis unde s-a alăturat bisericii metodiste, formată în principal din albi. Mai târziu s-a alăturat Mișcării Church of God (Anderson, Indiana), un grup holiness cunoscut și ca *Sfinții Luminii de Seară*. Seymour, flămând de dorința de a cunoaște Biblia, a participat la cursurile Școlii Biblice a lui Dumnezeu din Cincinnati, condusă de Martin Wells Knapp, iar mai târziu la cursurile Școlii Biblice Betel, a lui Parham, din Houston, Texas.

Contrar stereotipurilor, Seymour era un pastor convingător, cunoscut în biserica afroamericană mai degrabă ca un învățător și nu ca un predicator dinamic. El era un om profund spiritual care impresiona pe toți cei ce-l întâlneau.

William Durham a spus că Seymour era "cel mai blând om pe care l-am întâlnit vreodată", un om care păstra o "dependență neajutorată de Dumnezeu", un om care era "atât de plin de Dumnezeu încât simțea puterea și dragostea de fiecare dată când te apropiai de el."

John G. Lake a spus: "Nu cred că vreun om din vremurile moderne a avut o revărsare mai minunată a lui Dumnezeu în viața lui decât cea pe care a dat-o Dumnezeu acestui tovarăș

drag, iar slava și puterea unor Rusalii adevărate au măturat lumea."

Cât privește stilul său de predicare, Arthur Osterberg a spus că era "un vorbitor blând și simplu, nu un orator. El vorbea pe limba comună a clasei neducate. El putea predica trei sferturi de oră fără nici urmă de emoționalism. Nu era deloc un vorbitor furtunos care să dea prea mult din mâini."

În contrast cu acei critici care l-au descris pe Seymour ca un om "neîngrijit, de rând și neînvățat", el era un conducător eficient și un antreprenor al trezirii. Articolele pe care le-a publicat în *Apostolic Faith*, ziarul de pe strada Azusa, ne arată că a abordat provocările istorice și teologice ale mișcării care a pornit din biserica sa. *Christian History Magazine* îl prezintă pe Seymour ca "unul dintre cei mai influenți zece creștini din secolul 20".

MESAGERUL STRĂZII AZUSA

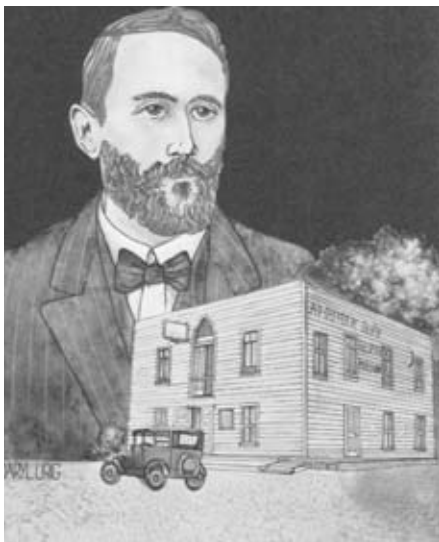
Sunt puțini cei care recunosc rolul important pe care l-a jucat Frank Bartleman. Articolele sale despre trezirea de pe strada Azusa au fost publicate și republicate în presa Mișcării Holiness din vremea aceea. Sutele sale rapoarte despre serviciile religioase de pe strada Azusa au

William J. Seymour

răspândit vestea în întreaga lume. Cele două periodice care au avut cea mai mare influență erau *Way of Faith* din Columbia, Carolina de Sud și *God's Revivalist* din Cincinnati, Ohio. Articolele din *Way of Faith* erau citite cu pasiune de cei din sud, fapt care explică de ce penticostalismul a prins rădăcini mai întâi în sudul Americii.

În *How "Pentecost" Came to Los Angeles* [Cum a ajuns "Cincizecimea" la Los Angeles] (1925), Bartleman a prezentat cele mai vii mărturii ale unui martor ocular al întâlnirilor de pe strada Azusa. Fără îndoială că fără scrierile lui Bartleman trezirea de pe strada Azusa n-ar fi avut impactul mondial pe

**Frank Bartleman 'i Misiunea
The Apostolic Faith**

care l-a avut. Puterea presei religioase este una dintre primele moșteniri trainice ale străzii Azusa.

MIȘCAREA

O moștenire trainică și influentă a străzii Azusa este Mișcarea Penticostală modernă și fiica acesteia, Mișcarea Carismatică. Misiunea de pe Strada Azusa a fost, în mai multe privințe, prototipul penticostalismului modern. Majoritatea veștilor despre noua mișcare veneau mai degrabă din Los Angeles decât din Topeka. Istoria ne arată că de-a lungul Statelor Unite, a Europei, Asiei, Americii Latine și Africii, primele vești despre această nouă mișcare au pretins că ea a început în Los Angeles, sub conducerea unui pastor de culoare. După mai mulți ani, conducători ca J. Roswell Flower au atras atenția asupra rădăcinilor mișcării din Topeka, sub conducerea lui Charles Parham.

Mișcarea s-a răspândit în jurul lumii sub lucrările deosebite ale unor pelerini ai străzii Azusa care au experimentat penticostalismul pe strada Azusa. Printre ei erau G. B. Cashwell (Sudul Americii), C. H. Mason (Church of God in Christ), William H. Durham (Chicago, Vestul Mijlociu al Americii și Canada), Mary Rumsey (Coreea), A. H. Argue (Canada) și John G. Lake (Africa de Sud). Mai târziu, cei care au fost direct influențați de experiența de pe strada Azusa

G.B. Cashwell

William H. Durham

au luat mesajul și experiența penticostală și le-au dus în jurul lumii. Printre aceștia s-au numărat și Thomas Ball Barratt (Europa Occidentală și Marea Britanie), Daniel Berg și Gunnar Vingren (Brazilia), Luigi Francescon (Italia, Argentina și Brazilia) și Ivan Voronaev (Rusia și țările slavice).

Primele denominații penticostale erau situate în Sudul Americii, unde penticostalismul a prins de la început rădăcini puternice. Majoritatea acestor denominații fuseseră întemeiate înainte de 1900. Ele erau formate din biserici care adăugaseră experiența penticostală ca pe o a treia binecuvântare - pe lângă mântuire și sfințirea totală. Aceste denominații erau: Church of God in Christ (Memphis, Tennessee), Pentecostal Holiness Church (Carolina de Nord), Church of God (Cleveland, Tennessee), United Holy Church (Carolina de Nord) și Pentecostal Free Will Baptist Church (Carolina de Nord).

Mai târziu, printre bisericile penticostale americane care nu veneau dintr-un context wesleyan s-au aflat și Assemblies of God (Missouri), Pentecostal Church of God (Missouri),

A.H. Argue

International Church of the Foursquare Gospel (California), precum și denominațiile unitariene: Pentecostal Assemblies of the World (Indiana) și United Pentecostal Church (Missouri). Fiecare mișcare penticostală clasică din lume își poate regăsi rădăcinile spirituale, direct sau indirect, până la misiunea umilă de pe strada Azusa.

În 1960, Mișcarea Penticostală a pătruns în rândul bisericilor protestante prin intermediul pastorului episcopal, Dennis Bennett. Mai târziu, mișcarea a înaintat cu putere în cadrul majorității tradițiilor protestante sub numele de înnoirea carismatică. Prin 1967, penticostalismul a pătruns în Biserica Romano-Catolică, câștigând până în anul 2000 peste 100 de milioane de participanți. În 2005, statisticianul David Barrett a estimat că numărul credincioșilor penticostali și carismatici din lume este undeva în jurul a 600 de milioane. Această mișcare masivă este moștenirea principală a străzii Azusa.

După un singur secol, Mișcarea Penticostală / Carismatică a crescut într-un ritm atât de uimitor încât în anul 2000, era pe locul doi ca familie mondială de biserici, după Biserica Romano-Catolică.

John G. Lake

Daniel Berg

Gunnar Vingren

MOȘTENIRILE TRAINICE ALE STRĂZII AZUSA

Probabil că cea mai importantă moștenire a străzii Azusa era aducerea în biserică modernă a charismatici (a darurilor Duhului). Timp de secole bisericile din

Gullbrudeparet Laura og T. B. Barrat
10. mai 1887 - 10. mai 1937.

Luigi Francescon

Ivan Voronaev

apus, atât cea romano-catolică cât și cea protestantă, adoptaseră poziția că darurile Duhului au încetat odată cu era apostolică. Cunoscută ca Teoria Cesașionistă, această poziție a devenit proeminentă în special în rândul fundamentalistilor și a unor grupuri holiness care au

respins penticostalismul. Odată cu explozia vorbirii în alte limbi de pe strada Azusa, atenția bisericii a fost îndreptată și asupra altor daruri ale Duhului. Pe lângă glosolalia, darurile de prorocie și vindecare au căpătat și ele un loc important. Penticostalii erau primii

creștini de la Biserica primară încoace care să asocieze vorbirea în alte limbi cu botezul cu Duhul Sfânt. Înainte de 1901 mii de oameni din grupările holiness și Keswick au pretins un botez în Duhul Sfânt invocând diferite dovezi care să valideze experiența lor. După 1908, penticostalii au ales expresia de dovadă inițială pentru a descrie înțelegerea pe care o aveau cu privire la experiența penticostală. Aceasta însemna că și celelalte daruri erau prezente, cu toate că vorbirea în alte limbi era primul dar manifestat, ca în Faptele apostolilor. Deoarece textul principal folosit pentru a valida această experiență era Fapte 2, mișcarea a primit numele de Mișcare Penticostală.

După 1960, Mișcarea Carismatică a pretins că și alte charismate, inclusiv roada Duhului, pot fi dovezi ale unei experiențe penticostale. Deoarece apelau la diferite pasaje din Corinteni, noii penticostali din cadrul bisericilor tradiționale au ales să fie numiți carismatici și nu neopenticostali, așa cum li se spunea la început. Astfel, numele de charismatic implica faptul că toate darurile Duhului puteau valida în egală măsură experiența botezului cu Duhul Sfânt.

RECONCILIERE RASIALĂ

Cea mai șocantă și neobișnuită trăsătură a întâlnirilor de pe strada Azusa era armonia rasială care prevala sub conducerea lui Seymour. Aceasta l-a determinat pe Bartleman să spună: "Distincția de culoare a fost spălată în Sânge." Mulți erau uimiți. În cea mai rasistă perioadă a istoriei

Pastorul W.J. Seymour împreună cu soția sa, Jennie Evans Seymour

Americii, mii de credincioși albi au venit pe strada Azusa și s-au supus conducerii bisericii, care era la început în esență de culoare. Cu toate că albi au ajuns în scurt timp majoritari, Seymour

întâlnirilor. Când mâinile negre erau puse pe capetele credincioșilor albi, aceștia erau botezați cu Duhul Sfânt. Totodată aceștia îl considerau pe

În contrast cu acei critici care l-au descris pe Seymour ca un om "neîngrijit, de rând și neînvățat", el era un conducător eficient și un antreprenor al trezirii.

a continuat ca și pastor și și-a exercitat autoritatea pastorală și spirituală asupra

Seymour învățătorul și părintele lor spiritual.

"The Lighthouse by the bridge"

Misiunea The Apostolic Faith Mission, Potland, Oregon, fondată în 1909, de Florence Crawford

Deși mișcarea a început printre albi din Topeka, sub coordonarea lui Parham, mulți istorici consideră acum că mișcarea a devenit un fenomen global datorită credincioșilor de culoare de pe strada Azusa. Închinarea afroamericană de pe strada Azusa s-a răspândit în lumea întreagă. Serviciile neregizate, conduse de Duhul au devenit modelul primilor pentecostali. Și alte practici de pe strada Azusa, cum ar fi transmiterea unor mesaje în alte limbi însoțite de interpretare, au devenit o normă în cadrul serviciilor pentecostale din întreaga lume. O altă practică de pe strada Azusa - cântarea în Duhul (cunoscută și sub numele de cor ceresc) - s-a răspândit peste tot în lume. Rugăciunea pentru bolnavi, deși practică dinaintea de 1900 în rândul evanghelicilor holiness, a devenit la fel de importantă ca vorbirea în alte limbi în majoritatea serviciilor pentecostale.

Pentecostalismul s-a răspândit mult între americanii de culoare după 1906, în special sub conducerea lui C.H. Mason și a Church of God in Christ. Clădind pe Mișcarea Holiness a negrilor, care a început în Biserica Episcopală Metodistă Africană din Philadelphia, în 1878, majoritatea bisericilor sanctificate au ajuns în cele din urmă pentecostale. În anul 2000, Church of God in Christ era cea mai mare denominație pentecostală din America, cu aproximativ 6 milioane de membri.

Deși distincția de culoare a reapărut în rândul pentecostalilor după 1910, visul a rămas viu. Acest fapt a fost demonstrat în 1994 prin minunea din Memphis, când Părtașia Pentecostală din America de Nord, formată în unanimitate din albi, a fost urmată de Bisericile Pentecostale / Carismatice din America de Nord, un grup interracial și intercultural.

IMPLICAREA FEMEILOR ÎN LUCRARE

Trezirea de pe strada Azusa a scos la iveală și lucrările femeilor. Una dintre cele mai influente femei de pe strada Azusa era Jennie Evans Moore, care s-a căsătorit cu Seymour în 1908. Ea a slujit cu credincioșie alături de acesta în timpul marilor zile de trezire și a ținut adesea locul soțului ei la amvon când acesta era plecat. După moartea soțului

Bishop Ida Robinson

ei în 1922, ea a păstorit biserica până în 1931. Ea a murit în 1936. Alte femei de culoare care au jucat un rol de condu-

Florence Crawford și Clara Lum. Aceste femei albe au slujit în stafful misiunii și au dat o mână de ajutor în administrarea bisericii. Când Seymour a lansat ziarul *Apostolic Faith*, în 1906, Lum și Crawford au fost redactorii principali și promotorii ziarului. Când a ajuns la apogeu, *Apostolic Faith* a fost trimis gratuit la 50.000 de abonați. Lum a jucat un rol important pentru că ea slujise anterior ca secretară personală a lui Phineas Bresee, fondatorul Bisericii Nazarinene. În 1909, Crawford și Lum s-au mutat în Portland, Oregon, unde au fondat o adunare folosind același nume ca cel al bisericii mamă din Los Angeles - *Apostolic Faith Mission*. Când s-a mutat Lum, ea a luat lista de adrese pentru ziarul *Apostolic Faith*, cu binecuvântarea inițială a lui Seymour, și a continuat să îl publice din Portland. Acest lucru a rupt legătura dintre Seymour și adepții săi, fapt care a dus în cele din urmă la declinul Misiunii de pe Strada Azusa. Jennie Moore, Lucy Farrow, Julia Hutchins, Clara Lum și Florence

Unul dintre motivele pentru care femeile au înflorit în Mișcarea Pentecostală era ungerea cu care erau folosite darurile spirituale ale Duhului. Folosindu-l pe prorocul Ioel drept ghid, femeile pentecostale și-au găsit locul între "fiii și fiicele" care vor proroci și între "robii și roabele" peste care va fi turnat Duhul în zilele din urmă (Ioel 2:28; Fapte 2:17). Privind retrospectiv, experiența de pe strada Azusa a fost semnificativă și datorită implicării femeilor în lucrare.

SĂRACII

Istoricii și sociologii privesc acum întâlnirile de pe strada Azusa ca pe un fenomen al lumii a treia. Într-un anumit sens, Seymour îi reprezenta pe cei săraci, dezavantajați și dezmoșteniți ai lumii. Din moment ce 80 la sută din populația lumii se încadrează astăzi în acea categorie, strada Azusa reprezintă dragostea lui Dumnezeu pentru cei mulți care au puțin din lucrurile pe care lumea le prețuiește. Unii au vorbit despre pentecostalism ca despre raiul maselor de oameni. Alții au spus că pentecostalismul este religia alegerii pentru lumea a treia.

După strada Azusa, condiția principală pentru implicare nu era educația sau reputația, ci ungerea Duhului Sfânt pentru o lucrare eficientă. Nu toți cei ce participau la întâlnirile de pe strada Azusa erau săraci și fără educație. Știrile vorbeau adesea despre cei rafinați, bine îmbrăcați și educați care participau la întâlniri. Majoritatea însă erau oameni dezavantajați din clasele de jos, care au plecat pentru a întemeia mari mișcări pentecostale în jurul lumii.

Un motiv al creșterii masive a pentecostalismului este acceptarea miraculosului. Majoritatea oamenilor cred în existența spiritelor, atât bune cât și rele. În cazul a milioane de oameni care trăiesc într-un mediu păgân, a deveni creștin pentecostal nu implică o schimbare de paradigmă pentru noul credincios. În mare parte din lume, cei care caută eliberare și mântuire sunt eliberați de forțe demonice. În timp ce mare parte a creștinismului susține perspectiva științifică occidentală asupra vieții, care neagă existența demonilor, pentecostalii știu că demonii

După strada Azusa, condiția principală

pentru implicare nu era

educația sau reputația, ci ungerea

Duhului Sfânt pentru o lucrare eficientă.

cere au fost Lucy Farrow și Julia Hutchins. Farrow, luptătorul în rugăciune a lui Seymour, s-a rugat pentru sute de oameni ca să primească Duhul Sfânt și vorbirea în alte limbi. Mai târziu a condus o echipă de misiune în Liberia, unde a plantat biserici pentecostale. Julia Hutchins, care îl alungase pe Seymour din biserica ei, a trecut în scurt timp la pentecostalism și a ajutat la conducerea misiunii.

Alte femei importante din cadrul lucrării de pe strada Azusa au fost

Crawford au devenit primele dintre multele lucrătoare pentecostale care au răspândit mesajul în jurul lumii. Zeci de ani înainte de 1900, predicatorii femei au înflorit în cercurile Mișcărilor Holiness, dintre care Maria Woodworth-Etter este cea mai cunoscută. După experiența de pe strada Azusa, Ida Robinson, Aimee Semple McPherson și Kathryn Kuhlman au dus tradiția mai departe. Într-adevăr, Crawford, McPherson și Robinson au fondat întregi denominații.

Continuare din pag. 3

Nu poate fi negat însă faptul că timp de trei ani *Apostolic Faith Mission* a lui Seymour a fost cel mai proeminent centru pentecostal din America de Nord. Această biserică predominant afro-americană a fost înrădăcinată în cultura sclavagistă africană din secolul 19. Acest lucru este important, în special în ce privește răspândirea pentecostalismului în părți ale lumii unde așa-zisele religii primitive erau dominante. Accentul pentecostal pus pe vindecare a ajutat la răspândirea mesajului la oameni care așteptau ca liderii religioși să fie însoțiți de anumite demonstrații de putere.

Au fost trimiși de pe strada Azusa misionari pentecostali până în China, India, Japonia, Egipt, Liberia, Angola și Africa de Sud. Aceasta nu înseamnă și că au realizat multe. Primii misionari care au plecat de pe strada Azusa erau convinși că primiseră niște limbi misionare prin botezul cu Duhul Sfânt. Ei credeau că atunci când vor ajunge la destinație vor vorbi în mod miraculos limbile acelor popoare, fără a fi nevoiți să depună efortul asiduu necesar învățării unei limbi străine. Cu excepția câtorva cazuri izolate, în care unii au pretins că s-a întâmplat așa, majoritatea lor nu au fost în stare în vorbească în limbi străine. Mulți dintre acești misionari s-au întors în Statele Unite deziluzionați. Majoritatea însă s-au adaptat și au perseverat în eforturile lor misionare.

CENTRE PENTECOSTALE ÎN AMERICA LATINĂ ȘI EUROPA

Misionarii de pe strada Azusa și convertiții lor au stabilit noi centre de trezire care au răspândit pentecostalismul din locuri cum ar fi Hong Kong; Oslo,

Norvegia; Sunderland, Anglia; Johannesburg, Africa de Sud; Lagos, Nigeria; Valparaiso, Chile și Belém, Brazilia.

America Latină

În 1909, Luigi Francescon (1866-1964), un asociat al lui William Durham din Chicago, a întemeiat adunări italiene în Statele Unite și Argentina. În 1910, el a format Christian Congregation, prima biserică pentecostală din Sao Paulo, Brazilia.

Doi imigranți suedezi, Gunnar Vingren și Daniel Berg au început organizația Assemblies of God în Brazilia. Ei au avut totodată o legătură cu Durham. În 1910, Vingren și Berg au mers în statul Pará din nordul Braziliei, unde au fondat *Apostolic*

Faith Mission, care a fost înregistrată ca Assemblies of God în 1918. În anul 2000, Assemblies of God a fost cea mai mare biserică din America Latină, după cea catolică.

O a doua fază, când s-au fondat între 20 și 30 de noi denominații pentecostale braziliene, a avut loc după 1952. Dintre acestea cele mai importante sunt Brazil for Christ, God is Love și Foursquare Gospel Church. După 1975 a început o a treia Mișcare Pentecostală. Cea mai mare entitate a acestei noi mișcări era The Universal Church of the Kingdom of God. Această biserică, fondată de Edir Macedo în 1977 în Rio de Janeiro, este o mișcare orientată spre prosperitate.

Brazilia, Chile și Argentina au cele mai mari biserici pentecostale din America de Sud. Cu toate acestea,

Daniel Berg

Gunnar Vingren

William H. Piper

Biserica Stone din Chicago

Robert și Maria Brown

aproape fiecare țară din America Latină și Caraibe a fost afectată de acest fenomen, adesea cu ajutorul misionarilor occidentali.

Europa

Majoritatea bisericilor pentecostale europene își au originea în trezirea asociată cu T. B. Barratt (1862-1940). Barratt era un pastor metodist din Oslo, Norvegia, care a vizitat New York-ul în 1906, când a fost botezat cu Duhul Sfânt. El s-a întors în Norvegia ca un pentecostal zelos, destinat să devină fondatorul și motivatorul principal al pentecostalismului clasic din Europa. Trezirea din Biserica Filadelfia din Oslo s-a răspândit și în alte părți ale Europei.

Bisericile Pentecostale din Scandinavia au devenit curând cele mai mari biserici în afara bisericilor luterane de stat. Aceste biserici pentecostale trimiteau misionari în întreaga lume. Până în anii 1960, Biserica Filadelfia a lui Lewi Pethrus (1884-1974) din Stockholm, Suedia, a fost probabil cea mai mare adunare pentecostală din lume, având un program propriu de misiune și activități sociale.

În septembrie 1907, Alexander Boddy (1854-1930), vicar anglican din Sunderland, Anglia, a vizitat biserica lui Barratt și l-a invitat pe acesta în biserica sa. Drept urmare, Sunderland a devenit primul centru pentecostal important din Marea Britanie. Convențiile anuale Whitsun organizate

From left to right: Bro. L. Petrus (Sweden), Mrs. Barratt and the writer (Norway), Mrs. L. Björner and her husband (Denmark). This photo was taken some time before the division.

între 1908 și 1914 au atras pentecostali din toată Europa. Boddy a editat revista influentă *Confidence* (1908-1926) în care a relatat despre trezirile pentecostale și a prezentat doctrinele acestora. În 1909, el l-a susținut pe Cecil Polhill în crearea *Pentecostal Missionary Union* [Uniunii Misionare Pentecostală], o mișcare misionară interdenominațională care a lucrat în principal în vestul Chinei și în centrul Indiei.

În 1915, George Jeffreys a fondat Elim Pentecostal Church în Belfast, care este în prezent cea mai mare denominație pentecostală din Marea Britanie. În 1924, Assemblies of God din Marea Britanie și Irlanda s-a format ca o asociație congregațională de biserici autonome. Donald Gee (1891-1966) a slujit ca președinte din 1948 și

până la moartea sa în 1966. Gee a călătorit peste hotare și a organizat Conferința Pentecostală Europeană organizată în 1939 în Stockholm, precum și prima Conferință Pentecostală Mondială din Zurich în 1947. Gee a fost unul dintre cei mai influenți lideri pentecostali din vremea sa.

Pentecostalismul s-a răspândit din Anglia în Franța în 1926. În 1952, Mișcarea Pentecostală a început în rândul etniei rromani (țigani). Astăzi în Franța și Spania, aproape un sfert din populația rromani aparține bisericii pentecostale.

Pentecostalismul portughez își are rădăcinile în Brazilia. Jose Placido da Costa și Jose de Mattos au plecat ca misionari pentecostali din Brazilia în Portugalia în 1913 și respectiv 1921.

Misionari suedezi au plantat pentecostalismul în Spania în 1923.

Italia este pe locul doi în ce privește numărul de credincioși din Europa occidentală după Britania. În 1908, Luigi Francescon l-a trimis pe Giacomo Lombardi din Chicago în Italia. Atât Congregațiile Creștine Pentecostale cât și Biserica Creștină Pentecostală Italiană își urmăresc începuturile până la Lombardi.

Mișcarea Pentecostală a avut mai mult succes în estul Europei, unde a crescut în ciuda persecuției severe. Ivan Voronaev a plantat prima biserică pentecostală rusă din New York. În 1920, el a înființat adunări în Bulgaria, Ucraina și Rusia. Biserica lui Voronaev din Odesa (Ucraina) a ajuns repede la

Alexander Boddy

Lewi Pethrus

1000 de membri. În 1927, el a fost numit președintele Uniunii Creștinilor de Credință Evanghelică.

În acel moment, penticostalii s-au bucurat de favoarea statului comunist care îi eliberase de persecuția ortodoxă. În 1930 însă, după ce au fost aprobate legile antireligioase, Voronaev împreună cu 800 de pastori au fost trimiși în taberele siberiene de concentrare. Voronaev a dispărut după aceasta. În 1940 s-a presupus că murise.

Creștinii credinței evanghelice (penticostale) i-au abordat fără succes pe liderii sovietici, pe Kruschev în 1957 și Brezhnev în 1965, pentru a obține libertate religioasă. Până în 1991, când a căzut comunismul, libertatea religioasă le-a fost negată.

Uniunea Penticostală Evanghelică din Ucraina este una dintre cele mai mari denominații penticostale din Europa. Ea avea în 2000 aproximativ 370.000 de membri. În 2000 erau aproximativ 400.000 de penticostali ruși și 780.000 ucraineni, cel mai mare număr de penticostali din vreo țară europeană.

În România, există mai mult de 300.000 de penticostali. Biserica Apostolică Penticostală a lui Dumnezeu, fondată în 1922, este cea

mai mare denomi-nație. În 1996, biseri-ca a devenit cunoscută ca Uniunea Pen-ticostală.

Odată cu dezintegrarea comunismu-lui a venit o mai mare li-bertate pentru penticostalii din estul Euro-peii, însă noi grupări penticostale din occident au invadat fostele țări comu-niste cu tehnici de evanghelizare care au stârnit opoziția bisericilor ortodoxe și a guvernelor naționale.

IMPACTUL ÎN AFRICA ȘI ASIA

Africa

Vindecarea bolnavilor prin punerea mâinilor (însoțite uneori de simboluri rituale) a jucat un rol proeminent în practicile penticostale din Africa. În 2000, aproximativ 11 la sută din populația Africii era carismatică, făcând din creștini un grup semnificativ pe continent. Penticostalii clasici lucrează în

Ivan și Katharina Voronaev

Africa din 1907, când misionarii de pe strada Azusa au ajuns în Liberia și Angola. În 1908, câțiva misionari penticostali independenți au ajuns în Johannesburg, în Africa de Sud. Ei au întemeiat cea mai mare denomi-nație penticostală clasică, *Apostolic Faith Mission* [Misiunea Credința Apostolică]. La început, serviciile erau integrate rasial. Ulterior, liderii albi au promulgat niște legi rasiste prin care au păstrat toate pozițiile importante pentru ei. Acest fapt a contribuit la multe schisme care au avut loc.

Până în 1996, majoritatea denomi-națiilor penticostale din Africa de Sud erau divizate pe criterii rasiale. Nicholas Bhengu (1909), unul dintre cei mai influenți penticostali din Africa de Sud, era lider al grupării *Assemblies of God* intitulată "Înapoi la Dumnezeu". Misionarul penticostal britanic independent William Burton (1886-1971) a lucrat în sudul statului Congo din 1915 până în 1960. El a fondat ceea ce avea să devină Comuni-tatea Penticostală din Congo.

În estul Africii majoritatea bisericilor independente numeroase pun un accept pe Duhul Sfânt ca rezultat al diferitelor mișcări de trezire spirituală care au avut loc. În 1967, evangelistul german Reinhard Bonnke și-a început lucrarea în sudul Africii. De atunci, el predică în toată Africa în fața celor mai mari mulțimi din istoria bisericii. Organizația sa, *Christ for All Nations*, cu sediul în Frankfurt, Germania, a fost foarte eficientă în a promova practicile penticostale în Africa.

Penticostalismul a ajuns una dintre cele mai proeminente mișcări creștine

Ca și John Wesley, penticostalii timpurii

au văzut lumea ca și pe propriul lor câmp de lucrare, spațiu în care ei trebuiau să se extindă.

Donald Gee, 1960

George Jeffreys

Nicholas Bhengu (stânga) și Ted Ness

din vestul Africii. În 1907, americanii de culoare de pe strada Azusa au fost primii misionari care au mers în Liberia. Trei dintre cele mai mari denominații pentecostale din Ghana își au originea în lucrarea unui ghanez remarcabil, Peter Anim (1890-1984) și a contemporanului său irlandez, James McKeown (1900-1989).

Astăzi, Nigeria este una dintre cele mai pentecostale țări din Africa. Ea are unele dintre cele mai mari adunări din lume, cu lucrări de evanghelizare viguroase atât în țară cât și peste hotare.

Asia

Într-un timp relativ scurt, o rețea complexă de misiuni pentecostale a fost pusă la punct în India. În 1929, Assemblies of God din India a format un consiliu regional pentru sudul Indiei, cu districte independente. Din 1947, aceste districte au ajuns sub conducerea indienilor.

K. E. Abraham (1899-1974) a devenit pentecostal în 1923, însă nu a fost de acord cu misionarii care au fondat Biserica lui Dumnezeu Pentecostală din India. Aceasta și Assemblies of God sunt cele două denominații penti-

costale mari din India, având peste 750.000 de membri fiecare în 2000. Cel mai cunoscut evanghelist carismatic indian este D. G. S. Dhinakaran din Tamilnadu (membru al Bisericii din Sudul Indiei), a cărei organizație Jesus Calls Ministry susține campanii extinse de evanghelizare la care se strâng mulțimi imense.

Myanmar, Thailanda, Malaiezia și Singapore au biserici pentecostale și carismatice pline de viață, însă marea expansiune pentecostală din sudul Asiei a avut loc în Indonezia. În 1922, misionarii pentecostali americani de origine olandeză ai ajuns în

Java. În timpul trezirii indoneziene din 1965 până în 1971, mai mult de 2 milioane de oameni au devenit creștini, în ciuda persecuției din partea extremiștilor musulmani. În 2000, erau între 9 și 12 milioane de pentecostali și carismatici, cam 4 sau 5 la sută din populația țării, în care 80 la sută sunt musulmani.

Reinhard Bonnke (dreapta) și Hal Herman

În 1928, filipinezii care s-au convertit în Satele Unite s-au întors în Filipine și au întemeiat biserici pentecostale. Astăzi, cele trei denominații mari din Filipine sunt Jesus is Lord Church, fondate de Eddie Villanueva în 1978, Jesus Miracle Crusade și Assemblies of God.

În 1907, misionarii pentecostali au fost foarte activi în China. Familiile McInroshe și Garr au fost printre primii participanți ai trezirii de pe strada Azusa. Deși erau doar în jur de 5 milioane de creștini în China în 1949, când au plecat majoritatea occidentalilor, estimările membrilor mișcării independente neînregistrate din 2000 variază între 20 și 75 de milioane. S-ar putea ca în China să fie acum cel mai mare număr de creștini carismatici din Asia, în special în biserici independente din case. Acestea s-au dezvoltat separat de restul creștinismul timp de 50 de ani, în ciuda unei opoziții severe.

Mișcarea True Jesus Church fondată de Paul Wei în 1917 în Beijing și Jesus Family fondată de Jing Dianying în Mazhuang, Shandong, în 1927, sunt biserici pentecostale, provenind din biserici unitariene și cele adventiste. Aceste biserici, împreună cu alte trei biserici independente au fost interzise din anii 1950 până la finalul anilor 1970, după care a avut loc o creștere rapidă. În 2000, s-a estimat că zece procente din protestanții din China erau membri ai denominației True Jesus Church, și că majoritatea grupurilor creștine din regiunea centrală Shanong proveneau din mișcare Jesus Family.

În 1932, Mary Rumsey, care fusese botezată cu Duhul Sfânt pe strada Azusa, a fondat prima biserică pentecostală din Seul, Coreea, împreună cu Heong Huh, care a devenit ulterior primul președinte al denominației coreene Assemblies of God. David (anterior Paul) Yonggi Cho (1936-) și viitoare lui soacră, Jashil Choi (1915-1989) au început în 1958 o mică biserică ce se întâlnea într-un cort dintr-un

A.G. Garr, 1920

cartier sărac din Seul. După treizeci de ani, biserica lui, Yoido Full Gospel Church, formată din 700.000 de membri sub coordonarea a 700 de păstori, devenise cea mai mare adunare creștină din lume.

terizat de probleme care rămân și după 100 de ani. Dintre acestea, cele mai presante sunt fragmentarea, individualismul și patriarhalismul.

Una dintre cele mai mari provocări este lipsa de unitate și exclusivismul. Diferențele doctrinare și de organizare au apărut încă de la început. Aceste diferențe erau întemeiate uneori pe criterii de rasă și clasă socială, însă cel mai adesea pe diferențe minore și pe dogmatism. Moștenirea penticostalilor este faptul că sunt responsabili de producerea mai multor diviziuni în ultimii 100 de ani decât a produs creștinismul în cei 2000 de ani de existență. Este o ironie, cu cât s-au divizat mai mult penticostalii, cu atât s-au și înmulțit mai mult. Aceasta nu acoperă însă vina pentru lipsa de unitate din trupul lui Cristos.

Penticostalii trebuie să se apropie mai mult între ei, dar și față de frații și surorile lor din alte denominații. Într-o

poate deschide drumul unor schimbări dinamice care să afecteze fața internațională a creștinismului și poate promova vindecarea relațiilor dintre credincioșii care împărtășesc aceeași dedicare față de Isus Cristos.

Pe lângă problema fragmentării mai este și cea a unei conduceri lipsite de etică. Cu toate că penticostalismul s-ar putea să nu dețină monopolul în ce privește șarlatanii religioși, istoria sa recentă ne-a oferit numeroase exemple de luminători penticostali imperfecti. Evanghelia prosperității a plămădit o cultură penticostală globală cu un ritm rapid de creștere, însă cu anumite practici îndoielnice. Aceste practici sunt echivalente cu exploatarea celorlalți în numele binecuvântărilor lui Dumnezeu și au legătură cu o teologie îndoielnică. Mulți lideri penticostali din zilele noastre nu prea dau socoteală nimănui, ajungând să-și facă singuri legea. Din nefericire, eclesiologia penticostală a căzut pradă unui individualism exagerat.

Patriarhalismul se manifestă astăzi în câteva domenii ale penticostalismului. Există ocazii limitate pentru ca femeile (care formează marea majoritate a grupului penticostal) să se implice în lucrare și conducere. În unele locuri misionari expatriați manipulează bisericile naționale și colegiile teologice prin controlul asupra resurselor financiare acumulate din țările mai bogate. Doar când aceste greșeli vor fi corectate vom putea vorbi despre o maturizare a penticostalilor. Penticostalii vor fi nevoiți să se ocupe de anumite probleme atâta timp cât păcatul abundă, însă o mai bună cooperare și dezvoltare de relații cu alți penticostali la nivel global vor contribui la soluționarea acestor chestiuni stringente.

Allan Anderson, D.Th., este lector în studii penticostale în cadrul Institutului de Studii Postuniversitare pentru teologie și religie și conduce programul postuniversitar al Universității Birmingham,

Anglia. Fost pastor și profesor penticostal în Africa de Sud, el slujește acum în consiliile de redacție a mai multor jurnale.

Într-o perioadă când există o mai mare deschidere față de lucrarea Duhului Sfânt, multe organizații penticostale își reevaluează relațiile naționale și internaționale cu celelalte denominații.

PROVOCĂRILE ACESTUI SECOLUL

În 1930, au mai rămas doar câteva țări fără vreun fel de mărturie penticostală - o realizare cu adevărat remarcabilă. De atunci, penticostalismul, inclusiv bisericile independente asemănătoare celor penticostale și catolicii carismatici, a devenit una dintre cele mai semnificative forme de creștinism din secolul 21. Conform estimărilor controversate citate adesea, se poate ca în 2000 să fi fost mai mult de 500 de milioane de aderenți ai Mișcării Penticostale, răspândiți în aproape fiecare țară din lume, în cadrul celor mai multe denominații creștine. În mai puțin de 100 de ani, Mișcarea Penticostală, Carismatică și cele asociate acestora, au devenit noua forță principală din creștinismul mondial.

Cu toate acestea, acest lucru nu trebuie să provoace la triumfalism, deoarece penticostalismul a fost carac-

perioadă când există o mai mare deschidere față de lucrarea Duhului Sfânt, multe organizații penticostale își reevaluează relațiile naționale și internaționale cu celelalte denominații. Diferențele discuții dintre acestea arată că se întrezărește o schimbare la orizont. Societatea pentru Studii Penticostale oferă unul dintre cele mai primitoare forumuri din America de Nord pentru cercetări și discuții creative dintre penticostali și carismatici. Recent, penticostalii au participat la o serie de conferințe interdenominaționale de tatonare, care au culminat cu o conferință internațională despre Duhul Sfânt, vindecări și reconciliere, care a avut loc la Atena în mai 2005. Pentru prima dată, mulți penticostali au fost delegați cu drepturi depline la o conferință interdenominațională importantă. Implicarea penticostalilor în astfel de evenimente

Ei vorbesc în alte limbi

În timpul cercetării mele am avut o corespondență cu unul dintre puținii martori oculari ai trezirii de pe strada Azusa care au mai supraviețuit. El este domnul Harvey McAlister din Springfield, Missouri, care mi-a scris că a vizitat el însuși misiunea de mai multe ori. El avea un incident foarte interesant de povestit:

"Fratele meu, Robert McAlister, acum decedat, era în Los Angeles când a avut loc următorul eveniment pe care mi l-a povestit. Tânăra, pe care o cunoșteam bine și de la ai cărei părinți am auzit incidentul, era Kathleen Scott.

Acest lucru s-a întâmplat în ceea ce este cunoscut ca Vechea Misiune de pe Strada Azusa. Veneau oameni din lumea întreagă ca să investigheze ceea ce se întâmpla. Era o sală mare cu niște scări care ducea spre "Camera de Sus". Clădirea era deschisă zi și noapte timp de câțiva ani, cu programe de predicare de două sau trei ori pe zi și cu oameni aflați în rugăciune zi și noapte în Camera de Sus. La sfârșitul predicării, mulțimile se retrăgeau în Camera de Sus pentru rugăciune. Când venea vremea predicării cineva suna din clopot și toți coborau pentru a participa la slujbe.

Kathleen era în Camera de Sus, doar o adolescentă în acel moment. Un bărbat a intrat în clădire în timpul serviciului și auzindu-i pe oameni rugându-se a urcat pe scări în camera de rugăciune. În momentul în care a intrat, Kathleen, mânată de Duhul, s-a ridicat arătând spre acel bărbat și a început să

vorbească într-o altă limbă timp de câteva minute.

Clopotul care chema oamenii la serviciul de predicare i-a întrerupt. Toți oamenii s-au ridicat și s-au îndreptat spre scări. Bărbatul, când s-a apropiat Kathleen de scări, a luat-o de braț și a condus-o pe scări până la amvon unde a așteptat până s-a făcut liniște în sală. Apoi a început să vorbească:

"Sunt evreu și am venit în acest oraș ca să investighez această vorbire în alte limbi. Nimeni din acest oraș nu îmi cunoaște numele și prenumele, pentru că am venit sub un nume fals. Nimeni din acest oraș nu știe cu ce mă ocup sau orice altceva. Eu ascult predicatori cu scopul de a le demonta predicile și de a le folosi în prelegeri împotriva religiei creștine.

Când am intrat în cameră, această tânără a început să vorbească în ebraică. Ea mi-a spus numele și prenumele și mi-a spus de ce am venit în oraș precum și cu ce mă ocup, iar apoi m-a chemat să mă pocăiesc. Ea mi-a spus lucruri despre viața mea pe care nimeni din acest oraș nu are cum să le cunoască."

"Apoi, [concluzionează domnul McAlister în scrisoarea lui], omul a căzut pe genunchi plângând și rugându-se ca și cum i s-ar fi frânt inima."

Harvey McAlister

NOTĂ

1. Din John L. Sherrill, *They speak With Other Tongues* [Ei vorbesc în alte limbi] (New York: McGraw Hill, 1964), pag. 41, 42.

PRIMA NOAPTE DE NEUITAT¹

Eram nerăbdător să văd ce se întâmpla pe strada Azusa! Seara următoare m-a invitat și pe mine cu ea [mama lui A.C. Valdez Sr.]. Când ne-am apropiat la un bloc de clădirea de lemn cu două etaje, vopsită în alb, am simțit "o senzație de atracție". Nu m-aș mai fi putut întoarce nici dacă doream.

În interior, locul arăta ca un mare și simplu hambar. Majoritatea locurilor - niște bănci simple de lemn neprelucrat - erau ocupate. Negrii și albi erau într-un număr egal. N-am înțeles de ce erau agățate niște cutii poștale de metal pe pereți.

Când mergeam spre un loc gol de pe ultima bancă am simțit un fior rece. Cum se putea? Nu era rece deloc. Apoi mi s-a ridicat părul de pe mâini, picioare și cap. Am simțit de parcă eram înconjurat de Dumnezeu. Tremuram. La fel și mama, și toți cei prezenți.

Pe scenă, un negru - mama zicea că era pastorul W.J. Seymour - stătea în spatele a două cutii de lemn puse una peste alta. Ele formau amvonul său. Din când în când își ridica privirea, stătea drept, iar buzele lui mari se mișcau rostind o rugăciune în tăcere. Era un om simplu, cu barbă și ochelari. Nu mi se părea a fi un conducător, însă când am văzut ce se întâmpla am înțeles că nici nu trebuia să fie.

Se întâmpla ceva neobișnuit. În majoritatea bisericilor copiii alergau pe culoar sau se suceau pe scaune. Aici, copiii stăteau cumiți între părinții lor - chiar și bebelușii stăteau în brațele mamei. Nu părinții lor îi țineau în frâu. Nimeni nu vorbea nimic, nici măcar în șoaptă. Toți adulții se rugau cu ochii închiși.

Știam că Duhul lui Dumnezeu era acolo.

Cei prezenți s-au ridicat dintr-o dată în picioare. Peste tot se ridicau mâini spre ceruri. Și ale mele s-au ridicat, fără să fi încercat eu să fac lucrul acesta. Așa s-a întâmplat și cu mâinile copiilor și chiar cele ale bebelușilor din brațele femeilor de culoare.

Niște bărbați mari și puternici au început să strige cu putere, după care au urmat femeile.

Mi-a venit și mie să strig. Nu știu de ce. Simțeam doar: "Îți mulțumesc Doamne că ai îngăduit să fiu aici cu Tine."

Când m-am uitat peste adunare mi-a trecut un alt fior rece pe spate. Parcă niște valuri de ocean străbăteau adunarea de la un capăt la altul - cel mai încântător semn pe care l-am văzut vreodată.

Val după val al Duhului trecea peste sală, asemenea unui vânt peste un lan de porumb. Mulțimea s-a liniștit și s-a așezat iar pe bănci. A început să se audă un zumzăit de rugăciune prin sală. Atunci au apărut dintr-o dată niște limbi ca de foc pe capul unora, iar un negru cu fața strălucitoare a sărit în picioare. Din gura lui au curs cuvinte într-o limbă pe care nu o mai auzisem niciodată. Am început să tremur chiar mai tare ca înainte.

Când a terminat, un alt negru s-a ridicat și ne-a spus în engleză ce spusese cealaltă persoană. Era o rugăciune adresată lui Isus!

Uneori, când pastorul Seymour se ruga, capul său se apleca de dispărea în spatele primei cutii de lemn. Când s-a făcut liniște în sală, o femeie albă a sărit de pe scaun în picioare.

"O, Isuse", a strigat ea bucuroasă, "Văd. Văd." Și-a acoperit ochii cu mâinile. "O, Isuse, Îți mulțumesc. Îți mulțumesc pentru această minune."

După aceea a ieșit pe culoar și a început să danseze cu mâinile ridicate spre ceruri. "Îți mulțumesc Tată. Văd. Văd."

Înainte de a se sfârși seara, un alt orb și-a căpătat vederea, un surd și-a căpătat auzul și un olog a putut să umble.

A fost atât de deosebit!

Aceasta a fost prima mea seară dintre multele seri petrecute în trei ani pe strada Azusa la nr. 312.

A.C. Valdez, Sr.

NOTĂ

1. Din A.C. Valdez, împreună cu James F. Scheer, *Fire on Azusa Street: An Eye Witness Account* [Foc pe Strada Azusa: O mărturie oculară] (Costa Mesa, California: Gift Publications, 1980), pag. 5-7.

MURIND PENTRU O ÎNGHIȚITURĂ

de Anderson Spickard Jr. & Barbara R. Thompson

Una dintre cele mai costisitoare și greu de tratat probleme de sănătate pe care le are această țară este alcoolismul - și cu toate acestea puține sunt resursele care să ne ajute s-o identificăm și puține sunt și soluțiile care să fie la fel de eficiente ca cele oferite în *Murind pentru o înghițitură*. Aceasta este o carte care ne explică și ne ghidează cu ajutorul unor dovezi temeinice, însoțite de o practică medicală solidă.

- Dr. Harry Jacobson, vice-cancelar al administrației medicale la Centrul Medical Vanderbilt

Ce se întâmplă cu un alcoolic dacă nu renunță la consumul de alcool?

Care sunt riscurile alcoolismului și oare există gene care determină dependența de alcool?

Cum pot membrii familiei sau prietenii mei să rupă lanțurile alcoolismului și să revină la o viață normală?

De cele mai multe ori diagnosticat greșit și eronat înțeles, alcoolismul este o tulburare a organismului care afectează peste 18 milioane de persoane din Statele Unite ale Americii. Dacă tu sau vreun apropiat al tău vă luptați cu efectele devastatoare ale alcoolismului și căutați principii spirituale care să vă călăuzească spre însănătoșire, cartea *Murind pentru o înghițitură* vă poate oferi răspunsuri prețioase. Dr. Anderson Spickard Jr. și Barbara R. Thompson confruntă o serie de întrebări dure despre alcoolism având în spate ani mulți de experiență petrecuți cu mii de pacienți care au pășit pe țărnul vindecării de această boală.

"*Murind pentru o înghițitură* este o carte irezistibilă pentru oricine caută răspunsuri privind dependența de alcool, simptomele și efectele ei asupra dinamicii familiei largite a alcoolicului și, cea mai importantă dintre toate, speranța că există o cale de ieșire. Dr. Spickard și Barbara Thompson oferă în această carte un ghid plin de compasiune pentru cei care s-au molipsit de această boală de multe ori neînțeleasă. Acest ghid descrie într-un mod unic aspectele spirituale ale abuzului de alcool și ale dependenței." - Tipper Gore, soția fostului vice-președinte Al Gore

264 pag., 13.5 X 21 cm, **Preț: 25.07 lei**

RUGĂCIUNEA EFICACE

de Jim Cymbala

... STĂRUIEȘTE ÎN RUGĂCIUNE PÂNĂ CÂND DUMNEZEU RĂSPUNDE

Îți dorești cu ardoare să îți înfrânghi limitările și să treci dincolo de ele, trăind o viață transformată de Dumnezeu? *Rugăciunea eficientă* te ajută să începi o relație strânsă cu Dumnezeu și să primești răspunsuri la rugăciunile tale. Jim Cymbala, pastor al Bisericii Brooklyn Tabernacle - o biserică zidită pe rugăciune - explică principiile rugăciunii pline de credință, care mută munții din loc și poate să schimbe circumstanțe și vieți, aducându-te mai aproape de Dumnezeu decât ți-ai imaginat vreodată.

Te invit să faci cunoștință cu trei oameni care au descoperit puterea "rugăciunii eficiente".

"Soțul meu și cu mine visam la ziua în care vom putea ajuta tinerele aflate într-o situație disperată. Dar niciun bancher întreg la minte n-ar finanța o asemenea «afacere» riscantă. Așa că ne-am rugat cu stăruință, iar Dumnezeu a înlăturat orice obstacol care ne-a stat în cale. Acesta a fost doar începutul minunatei călătorii pe care noi o numim «credință»." - Grace (capitolul 7)

"Vocile din mintea mea au început să urle la mine întruna. Am ajuns ca un animal pe stradă, bolborosind și adresându-le obscenități celor care treceau pe lângă mine. Într-o zi însă am strigat: «Isuse, ajută-mă! Oh, Dumnezeule, ești singura mea speranță!» Aceasta a fost rugăciunea stăruitoare care mi-a salvat viața." - Danny (capitolul 2)

"Nici nu-ți imaginezi ce putere are rugăciunea stăruitoare! Eram îngropată sub o sută zece etaje de oțel și beton după prăbușirea celor două turnuri din World Trade Center când Dumnezeu a auzit strigătul meu de ajutor!" - Genelle (capitolul 3)

245 pag., 13.5 X 20.5 cm, **Preț: 25.07 lei**

BIBLIA DE STUDIU PENTRU O VIAȚĂ DEPLINĂ

2110 pag., 16.5 X 22.5 cm

- Coperta cartonată: 109 lei
- Copertă cartonată și index de căutare: 119.60 lei
- Coperta din piele și cu fermoar: 152.60 lei

Este destinată să vă ajute ca să câștigați o înțelegere mai complexă a Cuvântului lui Dumnezeu, prin care puteți crește în dragoste, în curăție și credință față de Domnul Isus Hristos. Speranța și rugăciunea noastră sinceră sunt ca toți cititorii să caute devoțiunea Bisericii din N.T. față de Dumnezeu, dorința ei după apropierea de Hristos cel înviat, încrederea ei neclintită în

Cuvântul lui Dumnezeu cât și dragostea pentru El, zelul ei pentru adevăr și neprihănire, grija ei reciprocă pentru ceilalți credincioși, mila ei pentru cei pierduți, dedicarea ei pentru o viață de rugăciune fierbinte, pasiunea ei pentru sfințenie, plinătatea ei cu Duhul Sfânt, manifestarea darurilor duhovnicești din mijlocul ei, râvna ei de a propovădui Evanghelia la toate neamurile și speranța ei în întoarcerea iminentă a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos.

ÎN CURS DE APARIȚIE

CĂSĂTORIA ȘI FAMILIA

280 pag., 20.5 X 29.5 cm

Acesta este un studiu practic despre căsătorie și familie, de la A la Z. După o scurtă privire de ansamblu, studiul se concentrează pe teme cum ar fi: moduri de alegere a unui partener, îndrumări pentru logodnă și nuntă, principii în comunicare, împlinirea sexuală, luarea deciziilor, cum să fii un bun partener și un bun părinte, subiecte dificile și anii bătrâneții.

VIAȚA CONDUSA DE SCOPURI

de Rick Warren

349 pag., 15 X 22.5 cm, **Preț: 27.25 lei**

Această carte te va ajuta să înțelegi de ce ai viață și planul uimitor al lui Dumnezeu pentru tine - atât pentru prezent cât și pentru veșnicie. Rick Warren te va călăuzi într-o călătorie spirituală personală de 40 de zile, care îți va transforma răspunsul tău la cea mai importantă întrebare a vieții: De ce sunt pe acest pamânt? Cunoașterea scopurilor pentru care te-a creat Dumnezeu te va ajuta să-ți concentrezi energiile și te va pregăti pentru veșnicie.

În curând două cărți de același autor:

- * *Răspunsurile lui Dumnezeu pentru cele mai dificile întrebări ale vieții*
- * *Puterea lui Dumnezeu de a-ți schimba viața*

EDITURA SPMCR

Str. Cuza Vodă nr. 29, 410097 Oradea, Bihor, România
Tel. 0259-436 841; Fax. 0259-432 778; Email: spmcr@rdslink.ro
NOUTĂȚI EDITORIALE

Lupta cu somnul

de Petru Lascău

Lupta cu somnul este o colecție de eseuri publicate în Revista EXODUS, înainte și după 1989. Cartea a apărut dintr-o dorință a autorului de a-i ajuta la rândul său pe alți creștini în lupta lor cu somnul. Probabil că unora va reuși să le ia somnul de pe ochi. Aceste eseuri vor sluji celui care nu vrea să se lase pradă mrejelor adormirii.

325 pag., 13.8 X 20.5 cm, **Preț: 17 lei**

Binecuvântările

Legământului

de Dr. Stefan Sos

Dr. Stefan Sos este în general cunoscut bisericilor din România pentru slujirea lui, în ultimii ani, în biserici și la conferințe pastorale. În cartea *Binecuvântările Legământului*, Dr. Sos face o abordare extrem de documentată a Legământelor despre care vorbește Cuvântul lui Dumnezeu, pe

fondul a ceea ce însemnau Legământele în istoria popoarelor contemporane poporului Israel.

125 pag., 14.5 X 20.5 cm, **Preț: 10 lei**

Pentru comenzi contactați **Editura SPMCR Oradea**.

Lecții de pe Strada Azusa

DE GARY ALLEN

Aniversarea a 100 de ani de la trezirea de pe strada Azusa a fost celebrată în aprilie 2006. Puține evenimente din istoria creștinătății au avut un impact și o influență atât de mare asupra lumii ca această trezire. Acest număr al revistei *Resurse Spirituale* aruncă o privire retrospectivă asupra a ceea ce s-a întâmplat, evaluează impactul trezirii asupra bisericii de astăzi și consideră implicațiile sale asupra viitorului lucrării penticostale.

CE S-A ÎNTÂMPLAT PE STRADA AZUSA?

Istoria bisericii este plină de treziri penticostale, aproape în fiecare secol. Însă evenimentele de la sfârșitul secolului XIX și începutul secolului XX au deschis ușa unei serii unice de treziri penticostale la nivel mondial. Strada Azusa, o trezire locală extraordinară, a fost una dintre cele mai influente din aceste treziri datorită impactului ei direct asupra misiunilor mondiale.

Trezirea de pe strada Azusa este mai mult decât ce s-a întâmplat; este vorba de poveștile celor cărora li s-a întâmplat. Azusa a fost mai mult decât un eveniment; ea a fost începutul unui proces care a început în viețile câtorva oameni și care s-a răspândit apoi în întreaga lume, cuprinzând milioane de oameni. Citind despre experiențele și mărturiile supranaturale, transformatoare ale celor care au fost pe strada Azusa, spiritul acelei treziri poate să ne atingă și pe noi astăzi, o sută de ani mai târziu.

CE ÎNSEAMNĂ STRADA AZUSA PENTRU NOI ASTĂZI?

S-a spus că aproape toți americanii sunt imigranți, copiii sau nepoții unor imigranți. La fel este și cu penticostalii. Majoritatea pot identifica o anumită influență pe care strada Azusa a avut-o asupra vieții și lucrării lor.

Moștenirea este mare, însă nu și suficientă. Fiecare generație trebuie să aibă

propriile Rusalii, să învețe și să susțină faptul că botezul cu Duhul Sfânt este pentru toți credincioșii. Experiența noastră trebuie să fie o experiență de genul celei de pe strada Azusa.

Strada Azusa este un punct de reper care poate fi folosit pentru a evalua lucrarea Duhului Sfânt de astăzi. Nu că Duhul trebuie să se conformeze tiparului de pe strada Azusa, ci faptul că "șocul și mirarea" din 1906 pot fi trăite și astăzi.

Un risc al oricărei experiențe personale este acesta: poate deveni prea familiar și obișnuit. Avem nevoie de o retrăire proaspătă a Rusaliilor care să ne scoată din starea noastră de confort cu privire la cine am fost ieri și care să ne facă conștienți de ceea ce putem fi astăzi prin prezența și puterea Duhului Sfânt.

CE IMPLICAȚII ARE STRADA AZUSA PENTRU VIITOR?

Privind retrospectiv la Azusa primim speranță. Duhul care a zguduit lumea în 1906 se poate descoperi cu putere și astăzi. Dumnezeu nu este impresionat de realizările nemaipomenite ale oamenilor de știință și nici nu este copleșit de dezastrele naturale care au loc. El este mai mare decât toate, mai puternic decât toate și poate transforma mai mult ca orice altceva. El este Dumnezeu și Își arată puterea în poporul Său.

Nu știm ce ne rezervă viitorul. De-a lungul timpului, lucrarea creativă și cuprinzătoare se pare că i-a uimit pe cei care au experimentat-o. Două mii de ani de lucrare a Duhului Sfânt nu ne-a descoperit pe deplin cine este El. Mai sunt și alte lucruri pe care El le va face.

Fiecare generație trebuie să aibă propriile Rusalii, să învețe și să susțină faptul că botezul cu Duhul Sfânt este pentru toți credincioșii.

Un element evident al trezirii de pe strada Azusa este foamea intensă pentru Dumnezeu și dorința mai mare după prezența Sa. Unii spun că viața confortabilă a americanilor îi fură de conștiința dependenței lor de Dumnezeu. Cu toate acestea, unii dintre cei care au participat la trezirea din urmă cu 100 de ani erau oameni bogați, la fel de flămânzi după Dumnezeu ca cei care aveau mai puține mijloace materiale. Nu este corect să asociem sărăcia cu foamea după Dumnezeu. Dumnezeu vrea ca oamenii să tânjească după El gândindu-se la cine este El și nu datorită nevoilor lor.

Trebuie să ne propunem să-L căutăm pe Dumnezeu mai mult ca niciodată, pentru a experimenta prețiosul botez în Duhul Sfânt, pentru a fi împuterniciți pentru lucrare și pentru a conduce pe alții spre această viață transformată. Cred că acest număr al revistei *Resurse Spirituale* vă va conduce spre experiența personală a trezirii de pe strada Azusa în secolul 21.

GARY R. ALLEN, D. Min, este redactor șef al revistei *Enrichment* și director național al Ministerial Enrichment Office, Springfield, Missouri.